

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title:

Meyer, Edouard.; efter det Franske ved B-g.
Løse Blade af en dansk Journalists Album, eller:
Edouard Meyer's Memoirer, fortalte af ham
selv

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Saly B. Salomon, 1855
Fysiske størrelse | Physical extent: [4], 30, [1] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

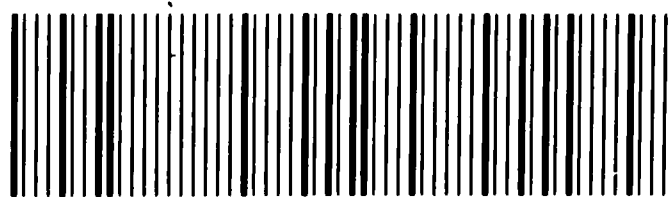
P. Meijer

Löfblad.

1855

45-37-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021588254

Løse Blade
af en dansk Journalists Album,

eller:

Edvard Meyer

Memoirer,
fortalte af ham selv.

Efter det Franske ved B—g.

1. Hefte. Priis: 16 Sk.

Kjøbenhavn.

Udgivet og trykt af Sally B. Salomon

1855.

Idet vi forelægge for Publicum den første Halvdeel af Herr Edouard Meyers paa Fransk udfomne Memoirer, skyldes vi os selv, med Hensyn til **Formen** at bede om Undskyldning, hvis Oversættelsen hist og her skulde falde noget tung; den er nemlig holdt saa samvittighedsfuldt til Originalens Sprog, som det paa nogen Maade var muligt; Intet er tilføjet og Intet er udeladt, med Undtagelse af et Par phantastiske Anekdoter fra Arigens Tid, der Intet have med Hr. Edouard Meyers Person at skaffe. Vi have givet Oversættelsen saa tro som

muligt, for i det sandsynlige Tilfælde,
at man til Trods for „Dagbladets“
Brudstykker skulde antage det Hele for
en slet Spøg over en bekjendt Person-
lighed, at kunne fremvise Originalen Ord
til andet.

Udg.

I.

Hvad jeg var og hvad jeg er. — Min Charakter. — Min Faders Død. — Ulykkelige Begivenheder. — Lattinen og Stokken. — Min Moders Død. — Kallundborg. — Hanna Angel. — Mine Planer. — Jeg bliver Journalist. — Revolution i Kallundborg. — Min første Seir. — En Sproite, der sætter Kallundborg i Brand. — Min anden Seir. — Mordernes gaae løse. — Politimesteren. — Hospitalet. — Min tredie Seir. — Festen. — Jeg forlader Kallundborg. — Slagelse. — Mine Creditorer. — Jeg reiser til Kjøbenhavn. — „Elisabeth“, min første Tragedie. — Min Kones Sygdom. — Mit første Nummer. — Journalisten Friebert. — Spaadommen. — Dreiebænken og Dreieren. — Mit Blad kommer ud. — „Frishtten“. — „Fhvveposten“. — Festen for „de 3000“. — Dyrtiden. — Brøduddelingen. — Audientsen. — Mine Fiender fordebbles. — Forordning om Helligbrøde. — Kammerherre Barthmann. — Audientsen. — Forsøg paa at forbedre de Fattiges Kaar med Hensyn til den dyre Leie. — Mine Fiender faae denne Plan til at strande. — Fienderne af mit Blad. — Hvorledes jeg kaster dem overende. — Om jeg er lykkelig?

Naar jeg kaster Blikket tilbage paa Fortiden, naar jeg tænker, at det neppe er tolv Aar siden, jeg var

en fattig Haandværker, saa fattig, at jeg og Familie ofte savnede det Nødtørstigste, og at jeg nu er i Paris, Verdens Skønneste Stad, i Besiddelse af en Formue, der tillader mig at dvæle her i lang Tid, lykkelig og tilfreds i min Families Skjød: naar jeg endvidere tænker paa, at jeg, da jeg for omtrent 1¹/₂ Aar siden forlod Kjøbenhavn, solgte et Blad og et Trykkeri for 100,000 Rdl., at jeg sidder i gode Kaar, eier to Huse &c. &c. og at jeg engang var saa fattig og lidende, saa maa jeg spørge mig selv: Er det Drøm eller Virkelighed? Det undrer mig slet ikke, naar nogle Mennesker spørge mig, om jeg da har vundet i Lotteriet, eller om jeg har arvet, eller endog yttre: De har skyndt Dem! og det i en Tone, der noksom tyder paa, at disse Sidste mene, at det ikke er ved de ærligste Midler, at jeg har fortjent min Formue — en Formodning, der er sandsynlig nok, naar man ikke kender mig, thi i kort Tid, med tomme Hænder og en stor Familie, har jeg erhvervet dette Velvære, som man misunder mig saa overordentlig. Men hertil vil jeg svare aabent og ærligt, som følger:

Ja, jeg har faaet en Arv! Paa sin Døds seng testamenterede min Moder mig sine Guder: Gudhed, Ærlighed, Fromhed og et mandigt Mod i Ulykkens Dage. Saaledes var den Arv, min Moder efterlod

mig, jeg fik ingen anden. Ja, jeg har ogsaa vundet i Lotteriet, men i Verdenslotteriet. Jeg har vundet mine Medborgeres Tillid, alle retskafne Folks Understøttelse, talrige Læsere og en Popularitet, der ikke er almindelig i mit Fædreland. Er dette ikke i Virkeligheden det store Lod i det menneskelige Lotteri? Og hvad min Formue angaaer, da skulle de følgende Blade vidne, om jeg har vundet den med Gætte eller ikke.

Jeg vil nu fortælle Ting, der ere bekjendte i en vid Kreds, og fortælle dem paa en saadan Maade, at jeg i min sidste Time kan sige: „det er Sandhed!“ Det Princip, der har styret og ledet min Færd, har stedse været det, at man fortjener mere ved gode end ved slette Handlinger; ved de sidste kan man fortjene en Bagatel bernelen, men jeg er forvisset om, at man med Ærlighed vinder paa Engang Livet bernelen og bisset, og at man i Virkeligheden lærer sig grumme dumt ad, naar man ikke foretrækker det Gode for det Onde.

Man vil maaskee undskyldte, at jeg kaster et Blik paa visse smaa Særegenheder ved min Ungdom; jeg troer, det er nødvendigt at meddele dem som Undskyldninger for de Feil og Keitetheder, som jeg har begaaet, thi med min forsømte Opdragelse og ubestemte Charakter kunde man ikke forlange store Ting af mig.

I en Alder af sex Aar mistede jeg min Fader, der var en fattig Handelsmand; det var min første Sorg. Hvad de legemlige Lidelser angaaer, da har jeg været hjemsøgt af mangfoldige farlige Sygdomme og ulykkelige Hændelser, hvor jeg paa et hængende Haar kunde have mistet mit Liv. I en Alder af kun tre Aar brændte jeg mig paa Hals og Hænder, da jeg legede med Ilden; da jeg var sex Aar, det var noget efter min Faders Død, trillede jeg ind under en Vogn, hvis Hjul tvende Gange fore over mit Legeme; jeg blev taget op i en fortvivlet Tilstand, og først efter tre Fjerdingaars Forløb var jeg istand til at forlade Frederiks Hospital. Man antog, at denne Begivenhed maatte efterlade Spor for hele Livet, men det blev, Gud skee Lov! ikke Tilfældet, og jeg mærkede ikke Noget, undtagen naar jeg skulde læse, thi uagtet al den Fritid og de Udspredelser, man tvang mig til at tage, for mit Helbreds Skyld, arbejdede jeg dog saa modigt og udholdende, at jeg erholdt mine Læreres bedste Vidnesbyrd. Paa den Tid fik jeg Underviisning i Latin af en Barbeer, der tillige var Chirurg. Han døde noget efter, og hans Svigersøn afbrød mine Studier og tvang mig med Stokken i Haanden til at vadske sin Vogn. Som man kan forestille sig, kunde jeg ikke blive længe i et Huus, hvor jeg fik flere Stofkeprygl end Timer i Latin, og

derfor kom jeg til en Skægtning af mig, der var Dreier af Profession, og som ikke alene lærte mig at behandle Træet, men ogsaa at behandle Verden. Efter nogen Tids Forløb blev jeg Evend: jeg var dengang 18 Aar. Det var paa denne Tid, min Moder døde.

Jeg vil erindelig mindes dette Dieblif; hun sagde til Præsten, der trøstede hende, at hun satte hele sin Tid til det tilkommende Liv, og bad ham vedblive at give hendes Børn gode Raad, for at føre dem paa Dydens vei. Det var med sand Begeistring, at hun udtalte disse sidste Ord, derpaa gav hun os Alle, den Gne efter den Anden, sin Velsignelse. Mig gav hun en Ring, som jeg endnu eier, og bad min ældre Broder og mig at være vor unge Søsters Beskyttere. Vi lovede hende det, og vor stakkels Søster, der nu er gaaet bort for at møde hende i Himlen, vil kunne vidne for hende, at vi redeligen have holdt vort Ord.

Gode Moder! paa din Gravsteen kunde vi have indgravet denne vore Hjerters Tanke: „Hun har udsaaet Gudsfrugt og Dyd i sine Børns Hjerter; hendes Minde være velsignet!“ — Mine Taarer vare al den Løn, jeg formaaede at give hende for hendes Omsorg for mig.

Kort Tid efter vilde jeg reise. Min Hensigt var først at tage til Hamborg og deraf til Paris, thi Paris har stedse været en Gjenstand for min Kjærlighed,

men jeg maatte snart opgive den Plan og maatte standse i Kallundborg, en lille By ved Østersøen en 14—15 Mile fra Kjøbenhavn.

Efter et Mars Forløb gjorde jeg Bekjendtskab med en ung Pige ved Navn Hanne Angel; hun var tre Aar yngre end jeg, og min Broder plagede mig altid med denne Gjenstand: Naar skal det saa faa en Ende med Hanne? sagde han. — Na, svarede jeg, det Hele er ikke Andet end Placer, der ikke har Noget at betyde. — Na! svarede han saa, vred, ondskabsfulde Menneſte, hvor kan Du dog tænke paa at forvolde et saa godt og agtværdigt Væsen Smerte? Men tag Dig iagt! dersom Du ikke gifter Dig med hende, saa gifter jeg mig med hende, det gjør jeg! — Vær blot ikke bange, svarede jeg da, vi gifte os en af disse Dage! — Da omfavnede min Broder mig, og sagde: „Gud velsigne Eder!“ Maret efter var Hanne Angel min Kone, jeg var dengang 21 Aar gammel. — Til trods for min Dreierprofession havde det dog stedse været min Yndlingstænke at udgive et Ugeblad i Kallundborg, der skulde gjøre min Lykke, og denne Idee, pludselig at forvandles fra Dreier til Journalist, beskæftigede uophærligt min Sjæl, saa at jeg ikke kunde sove om Natten.

Jeg havde allerede for længe siden paa Papiret gjort et Udkast til min Plan og mine Projecter, og

imellemstunder fortrivlede jeg over nogensinde at kunne realisere dem, da jeg en skønne Morgenstund skød Hjertet op i Livet paa mig og præsenterede mig for en af de meest indflydelsesrige Personer i denne lille By. Det var en Søn af en protestantisk Erkebiskop, som var en meget heldig praktiserende Læge i Kallundborg.

Neppe havde jeg med et Par Ord begyndt at omtale min Plan, førend han brast i Latter og sagde: — Og det er virkelig Deres Alvor? — Rødmen farvede mine Kinder; men ikke destomindre svarede jeg, medens jeg overrakte ham min Plan: See, see kun, Hr. Doctor, men hav blot den Godhed at see, hvorledes jeg agter at udføre mit Forjæt!

Da han havde gennemløbet Papiret, smilede Doctoren og sagde til mig: — Ideen er god, min Ven, og jeg ønsker oprigtig, at den maa kunne gaae!

Saa tegnede han sig som Abonnent.

Hele Byen fulgte snart hans Exempel, og jeg fik saaledes meget hurtigt en god Deel Abonnenter. Saaledes debuterede jeg i Literaturen, men Roserne have stedse Torne, og det er stundom farligt at sige Sandheden. Jeg skal sige hvorfor:

Jeg bemærkede, at Velvæsenet i Kallundborg var meget slet organiseret. Uopbørligt vare Gaderne

belemrede med Stene og andre Forhindringer, der hæmmede Færdselen. Jeg lovede i mit Blad at bede om en Placat, for i Almeenhedens Interesse at forbyde at kaste Nogetsombelst, som kunde hæmme den frie Passage af Fodgjængere og Bogne, paa Gaden. Man kan forestille sig den Opsigt, en saadan Bemærkning maatte gjøre i Kallundborg! Naar, sagde man, denne unge Mand er ikke tilfreds med at have grundlagt et Blad paa vor Beføstning, han bliver orenkjøbet at hovemesterere hele Byen. Hvilken Frækhed! Utilfredsheden voksede dagligen, og en skjønne Dag var det ellers saa fredelig Kallundborg adskilt i tvende fjendtlige Leire: de smaa Handlende paa den ene Side, og hvad man kunde kalde Bourgoisiet paa den anden. Disse Sidste, der bestode af Embedsmænd, Betjente og smaa Capitalister, og af denne Grund ansaae sig for bedre end Haandværkerne, vare ude af sig selv over min Dristighed; men de Forstærkede, Handelsmænd og Haandværkere ligesom jeg selv, understøttede mig. Tilslidst seirede mit Parti, men det var en dyrekjøbt Seier. Efter endnu tvende andre saadanne Seire, som jeg strax skal fortælle, maatte jeg beslutte mig til at forlade den lille By, i hvilken jeg havde kastet Tredragtens Brand af Kjærlighed til Sandhed og Retfærdighed.

Formanden for Borgerrepræsentanterne i Kallundborg, der var Capitain for Borgervæbningen, Brandmajor osv. osv., havde ladet en Sprøite og tvende Slangor forfærdige i en Nabobv. Haandværkerne i Kallundborg, der kunde have udført denne Bestilling til billigere Priser, reclamerede, og i et meget moderat Sprog gjorde jeg mig til deres Tolk i mit Blad. Det modsatte Parti forsvarede sig, og Kampen skulde lige til at udbryde paany, da Formanden for Borgerrepræsentanterne, der ellers var en udmærket Mand, for at bringe Freden tilbage, fik den Idee at prøve Sprøiterne paa det store Torv, for at man selv kunde overbevise sig om, at de andensteds forarbejdede Sprøiter vare bedre end de kallundborgske. Jeg behøver ikke at tilføie, at hele Byen paa den bestemte Dag havde samlet sig paa det store Torv for at see, hvem der skulde blive Seirherre, Bourgoisiet eller Arbejderne.

Jeg havde stillet mig i en Krog, saaledes at jeg kunde see Alt, uden selv at blive seet, men det fjendtlige Parties ondskabsfulde Blikke, saavelsom mit eget Partis venlige Blikke havde allerede vidst at finde mig. Endelig kom Sprøiterne; man prøver først de gamle, der vare forarbejdede i Kallundborg, og de sprøitede fortræffeligt, alene med Undtagelse af nogle Revner i Slangerne, og mine Fjender begyndte allerede at triumphere, da Touren kom til de nye Sprøiter.

Jeg veed ikke, om Brandfolkene bare sig keitet ad, eller om der var Bedrageri med i Spillet, men saa meget er vist, at Slangerne revnede næsten i deres hele Udstrækning, og saaledes ikke kunde bruges. En Skoggerlatter fra hele Torvet hilsede denne Prostitution, og det saa meget høiere, som Formanden og Alle de, som stode i Nærheden, bleve aldeles dyppe. Man blev altsaa nødt til at erkjende sin Uret.

Den tredie Kamp var langt alvorligere. — I Byens Fængsel sadde trende Mordere. Politimesteren i Byen paatog sig at tillade dem om Formiddagen at forlade deres Fængsel, for at gjøre en Collect i Byen og paa denne Maade indjage Indbyggerne Angst. Den Ene af disse Ulykkelige var endog dømt til Døden og skulde med det Første lide sin Straf. Jeg begav mig da hen til Politimesteren og spurgte ham, om han virkelig havde faaet Ordre til at handle saaledes, og udbrede Rædsel over en heel By. Til trods for hans bejaende Svar, forespurgte jeg mig hos Justitsministeren, og som jeg havde forudseet, viste det sig, at Politimesteren ikke havde været i sin Ret. Man troede først, at han havde faaet en simpel Advarsel, eller var bleven idømt en Mulct, men senere viste det sig, at Sagen havde faaet et langt alvorligere Udfald.

Otte eller fjorten Dage senere gaaer Trommen i
 Kallundborg. Borgerraaet kalder alle Kallundborgs
 Borgere til at give Møde paa Raadstuen, for der at med-
 dele dem Planen til et Hospital, som Borgermester og
 Raad havde til Hensigt at lade opføre ved Hjælp af en
 Hjelpestat. Hele Byen stormede til Raadstuen. Man
 hører opmærksomt paa Planen, men da man kom til det Sted,
 hvor det hed, at Haandværkerne skulde betale en dobbelt
 Portion for dem selv og deres Folk, medens de rige
 Kjøbmænd og fornemme Borgere kun skulde erlægge en
 Ubetydelighed, reiste sig en Utilfredsheds Knurren over
 hele Salen. Borgermester og Raad spurgte da, om
 Noget havde Noget at indvende mod Planen, og da nu
 Smaaborgerne og Haandværkerne trængte ind paa mig,
 for at jeg skulde sige min Mening, turde jeg ikke vægre
 mig, men sagde da, at det ikke var retfærdigt, at det
 rige Borgerkab blev begunstiget paa Smaaborgernes og
 Arbeidernes Bekostning, at vi nok vilde have et Hospital,
 men paa den Betingelse, at Borgeren og Arbeideren er-
 lagde den samme Skat og fik den samme Behandling. —
 Neppe havde jeg standset, før lydelige Bisaldsraab led-
 sagede mine Ord, og hele Salen, med Undtagelse af Bor-
 gerrepræsentanterne, med een Mund sluttede sig til,
 hvad jeg havde fremført. Da var det, at Formanden
 for Borgerrepræsentanterne og Politimesteren reiste sig
 og erklærede, at de under ingensomhelst Omstændigheder

vilde gaae ind paa at foretage Forandringer ved Planen, og at følgelig alle de, som ville tegne sig, havde at blive paa deres Plads, medens de, der ikke vilde, skulde trække sig tilbage i Salens Baggrund.

I samme Dieblis stod Skranken, som skilte Forsamlingen fra Raadet, øde og tom, thi Alle og Enhver traf sig tilbage til Salens Baggrund. Formanden tegnede sig nu først og forlangte, at Borgerrepræsentanterne skulde gjøre det Samme, men det vilde ikke lykkes ham. Glau over dette Nederlag, kunde han ikke tvinge sig og erklærede, at han nedlagde sin Post og forlod Byen inden 14 Dage vare forløbne. Politimesteren, hvem man nylig havde overrakt et Brev, reiste sig nu bleg og nedslaaet og sagde med grædende Stemme, at han paa Grund af sin fremrykkede Alder havde faaet sin Afsked med Pension.

En lang Stilhed ledsagede disse Ord, og endskjøndt man vidste, at jeg havde gjort min Pligt, anklagede Enhver i sit stille Sind mig for disse Embedsmænds Fjernelse. Jeg benyttede mig da af dette Dieblis, da Alles Dine vare rettede paa mig, og tog Ordet saalunde: „— Omendskjøndt vi nære forskjellige Anskuelser i visse Spørgmaal, haaber jeg dog, mine Herrer, at de tvende Embedsmænd, der nu skulde forlade denne By, ville efterlade sig et godt Dømmeme i alle deres Medborgeres Hjerter; vi have stedse elsket dem, vi have stedse vidst at

statte deres Fortjenester. Lader os da, mine Herrer inden de forlade os, vise, at vi særne dem. Lad de Fornemme som Smaaaborgeren, Husbond som Arbeider, Rig som Fattig slutte sig sammen og lad en Fæst denne Aftenstund vise Hr. Formanden, og Hr. Politimesteren, i hvor høi en Grad vi besjæles af de bedste Følelser. Formanden leve! Politimesteren leve!" Mit Forslag modtoges med Begeistring, og et brillant Fæstmaal tid fandt Sted samme Aften, paa hvilken jeg sang et Leilighedsdigt, der vakte almindeligt Bifald. Man drak paa Fred og Endrægtighed og Virkningen viste sig øieblikkelig, thi mine tvende Modstandere sluttede mig i deres Arme. Endelig var Fæsten forbi. Med Musikken i Spidsen ledsagede man de tvende Embedsmænd til deres Boliger, og Smaaaborgerne ledsagede mig til mit Hus.

Noget Tid efter forlode de tvende Mænd Byen, og jeg blev nødt til at gjøre det Samme, thi det var altfor pæinligt at leve paa et Sted, hvor man bebreidede mig at have forjaget Folk, der havde levet der idetmindste en Snees Aar. Som en Følge heraf snørede jeg min Handsel og reiste, idet jeg overlod Eiendomsretten over Kallundborg Ugeblad til en Bogtrykker, i Forening med dets 250 Abonnenter, som Betaling for 250 Daler, som jeg skyldte ham.

Jeg op slog min Bopæl i Slagelse, en lille By, der er noget større end Kallundborg og en 5—6 Mil fra sidstnævnte By. Der tog jeg igjen fat paa Dreiebænken, men blev trungen til at gjøre nyt Mesterstykke, der bestod i et Schakspil, der maatte forfærdiges med overordenlig Omhu og overordenlig Føinbed. Dette Arbeide medtog tre Maaneder, og i al denne Tid kunde jeg ikke underholde min Familie. Det var tilvisse ingen let Sag at ernære sex Munde i en fremmed By uden Slægt og Venner, og hvor mit Arbeide aldeles Intet indbragte mig. Efter nogen Tids Forløb var jeg derfor kommen i en Gjæld af en Snees Daler, men ved samme Tid var mit Mesterstykke færdigt, blev befundet tilfredsstillende og jeg selv antoges med Acclamation.

Dette var en meget stor moralsk Trøst; men min utaalmelige Creditor, der intet Hensyn tog til min Stilling, indstævnedes mig for Forligelsescommissionen for at fåae sine Penge strax; det nyttede slet ikke, at jeg lovede at betale om sex Uger, han vilde Intet høre. For at fylde Malurtens Bæger til Randen, fordrede min Vært samme Dag sin Leie øieblikkelig forud og forblev døv mod mine Bønner, fordi han sandsynligviis ikke kunde troe paa min fuldstændige Uformuenhed til at betale ham, men antog, at det blot var ond Villie fra min Side. Forligelsescommissionen udsatte Sagen i otte Dage, og otte Dage senere erklærede jeg for Commissionen, at jeg,

naar man ikke vilde vente, vilde see mig nødsaget til at sælge mit Bohave, for at stille min paatrængende Creditor og Værten tilfreds. Alt var forgjæves; mit Bohave blev solgt, og der sad jeg med Kone og tre Børn og en Dreiebænk, der var hele min Eiendom. Under saadanne Omstændigheder tænkte jeg paa at forlade Slagelse og omendstjøndt min Vært blev rørt over en saadan Stilling, lovede at ville vente og bad mig beholde mit Bohave, saa var dog denne lille Skandale allerede bleven altfor bekjendt i Byen, til at jeg kunde blive der. Den næste Dag begave vi os derfor paa Reisen til Kjøbenhavn paa en Kjærre med meget faa Penge, men grumme store Forhaabninger. Jeg var dengang otte og tyve Aar.

Under mit Ophold i Kallundborg og Slagelse havde jeg digtet en lille Tragedie betitlet: Elisabeth. Jeg viste den for en Rector ved det Kongelige Academie, Ingemann, der ogsaa er en berømt Forfatter, og han gav mig særdeles smigrende Opmuntringer; han dristede sig just ikke til ligesrem at raade mig til at opgive min Dreierprofession; men de Complimenter, han gjorde mig, sagde noksom, at han troede, at Literaturen snarere var mit Fag end Schackspil og Stolebeen. Derfor var ogsaa min Beslutning tagen, da jeg forlod Slagelse, og naar jeg hidtil ikke havde været lykkelig, haabede jeg,

at finde Lykken paa den nye Bane, som jeg vilde slaae ind paa.

Mit første Skridt paa min nye Bane var en ny Prøvelse: min Kone blev alvorlig syg. Dag og Nat vaagede jeg ved hendes Leie og jeg øste kun da noget Haab, naar hun gav det mindste Tegn til Liv. Det var i denne sørgelige Tilstand (September 1842), at jeg udfastede Planen til mit kjøbenhavnske Blad. Jeg eiede ikke en Skilling til at grundlægge det med, og min eneste Udvei bestod i at vælge min Dreiebænk; det var det Samme, som at fæste Broen af efter mig. Men min Beslutning var tagen, jeg var fast bestemt paa at naae Maalet eller bukke under. Jeg skrev altsaa nogle Nummere, i hvilke der fandtes nogle Smaanoveller („En Nat paa Havet“ og „Marmorbroen“), og med Døden i Sjælen lavede jeg Anecdoter, Viser, Satirer, Kritik osv. osv., hvoraf det første Nummer isærdeleshed skulde bestaae.

I et Diebligs Raadvildhed søgte jeg imidlertid at frelse min Dreiebænk og — jeg fortæller blot denne Historie for at vise, hvor nøiagtig min Spaadom gik i Opfyldelse — gik hen til en Bogtrykker, der ogsaa var Journalist, og som paa Grund af sin Popularitet var bleven Statsraad og Kassierer ved Kjøbenhavns Universitet; hans Navn var Fribert.

Jeg bad ham gjøre mig den Tjeneste, at trykke mit første Nummer paa Credit. Han tog mit Manuscript og lovede at svare næste Dag. Da denne Nat, der forekom mig ligesaa lang som et Aarhundrede, var forbi, begav jeg mig atter til ham med bankende Hjerter og det Haab, af hans Læber at høre det lykkelige Ord, der skulde bringe mig Frelse. Men jeg var neppe traadt over Tærskelen, før Friebert kom i det meest uforklarlige Raseri, kastede mig mit Manuscript lige i Ansigtet og raabte, at jeg var gal, om jeg dristede mig til at tænke paa, nogensinde at blive Journalist eller Literatus, at jeg aldrig vilde naae Maalet og at hverken han eller nogen Anden vilde trykke mine Dumheder.

Jeg veed ikke, om det var hans Grusomhed, eller min fortvivlede Stilling eller en sælsom Inspiration, der indgav mig disse Ord, men det var med megen Ro og Værdighed at jeg svarede ham: „Jeg veed nok, min Herre, at jeg nu Ingenting er, og at De i hele Kjøbenhavn, men især i Deres egne Dine er en stor Journalist; men tro mig, min Herre, den Dag vil komme, da De vil være mindre, end jeg er i dette Dieblis, og at jeg som Journalist vil have flere Læsere, end De nogensinde har haft.“ — Han blev slaaet ved denne Spaadom og svarede: „Maaskee!“ — Jeg vedblev: „Og nu, min Herre! vær saa saa god at give mig

mit Manuscript, jeg har overleveret det i Deres Hænder og jeg vil have det tilbage i Haanden og ikke ved min Fødder!"

Hans Forvirring var saa stor, at han ikke vidste, hvad han gjorde, og jeg den fattige Haandværker, den ukjendte og miskjendte Literatus, saae nu Hr. Friebert, Bogtrykkeren, Journalisten, Statsraaden og Kasseren ved Kjøbenhavns Universitet, bukke sig foran mig og ved mine Fødder opsamle det samme Manuscript, som han havde fastet paa Gulvet, og overrække mig det med skjælvende Haand. *)

Jeg forlod ham med den faste Beslutning, ufortøvet at sælge min Dreiebænk, og jeg skal nu fortælle de besynderlige Bedragerier, hvorfor jeg var Gjenstand, da jeg solgte dette Redskab, der vel omtrent kunde være sine tredive Daler værd.

*) Tre Aar senere indsaae jeg Grunden til hans Bevægelse, thi han flygtede fra Kjøbenhavn med Universitetets Kasse og uhyre Summer. Sandsynligviis havde han dengang allerede begaaet Forbrydelser, og mine Ord have da rammet ham som Samvittighedens Bid. Han døde i Landflygtighed, fattig og vanæret, og jeg veed, at han, da han fik at vide, at mit Blad var kommet i Ry og havde selv Gange saa mange Abonnenter, som hans nogensinde havde havt, udraabte: "Ik, den fattige Arbejder fik dog Ret!"

En Dreier i Kjøbenhavn bød mig 16 Daler for den; denne Sum forekom mig saa ussel, at jeg afflog den; men næste Dag havde jeg betænkt mig og gik hen til ham med de Ord: „De har budt mig 16 Daler for min Dreiebænk, jeg modtager Tilbudet; tag Bænken og giv mig de sexten Daler.“ — „Nei, nei!“ svarede han, „idag vil jeg ikke give Mere end 13 Daler.“

Opbragt forlod jeg ham og gik hjem. Min Kone bebreidede mig levende, at jeg ikke havde slaaet til, thi hun troede, ligesom jeg selv, at Ulykken fulgte os, saa længe denne Bænk var i vor Besiddelse. Og fra det Diebli af, at vi havde skilt os ved den, opbørte ogsaa Ulykken at forfølge os. Jeg gik derfor tilbage til Dreieren.

„Nabaa! det er en anden Sag,” sagde han, „idag giver jeg ikke Mere end 10 Daler!“

Denne Priis var saa ussel, at jeg ikke kunde beslutte mig til at gaae ind derpaa endnu. Da jeg kom hjem, blev jeg modtaget med nye Bebreidelser af min Kone, og da de endtes med Taarer, lovede jeg at sælge Bænken for hvad jeg kunde faae for den, men hvad der kunde trøste mig for den ringe Sum, var den Overbeviisning, at det var min onde Stjerne, jeg skilte mig ved. Næste Dag overlod jeg ham den, for at holde mit Løfte, for den bestedne Sum af 7 Rigsdaler, og jeg bad til Gud at hjælpe mig til at mangfoldiggjøre denne ringe Sum.

Og Gud forlod mig i Sandhed ikke! thi med disse 7 Daler grundlagde jeg et Blad, der uden Modsigelse var det meest udbredte i Norden.

Den store Vanskelighed bestod nu ganske simpelt i at betale Trykningen af det første Nummer forud med min ringe Capital. Det var et lille Kvartblad, der kostede 2 Skilling Nummeret og udkom een Gang ugentlig. Jeg uddelte det første Nummer gratis i stor Mængde, og i kort Tid, jeg troer 4 Uger, havde jeg allerede 900 Abonnenter. Hvilken Glæde! hvilken Rigdom! Opmuntret ved et saadant Held, rovede jeg med det trettende Nummer at fordobble Bladets Størrelse og Priis, men nu indtraadte en ny Hindring: af mine 900 Abonnenter erklærede de 500, at de ikke vilde have Bladet længere til denne Priis. Jeg vaklede et Dieblis, men mit Mod rev mig fremad.

Forandringen fandt Sted. Jeg bad blot Abonnenterne være saa gode at læse det første Nummer af det nye Blad, som jeg sendte dem gratis. Jeg havde givet det nye Blad Navnet: Friskytten. Mine Abonnenter vare haardnakkede og vedbleve deres Vægring, men efter det tredie Nummer kom de Allesammen tilbage med to eller tre Hundrede i Tilgift. I to Aar gif dette saaledes; men jeg overbeviste mig snart om, at Uge=

bladenes Tid var forbi i Danmark, og at det blev nødvendigt at faae et Dagblad, for at skaffe sig en alvorlig Stilling i Pressen. I denne Hensigt samlede jeg saa mange Kræfter og Penge, som det stod i min Magt, og bekjendtgjorde for Abonnenterne, at jeg, for at optage deres Advertissementer, maatte fordobble Prisen paa Bladet, for at meddele dem Dagens Nyheder, maatte gjøre det til et Dagblad, og for endelig at takke dem for at have hjulpet mig i mit Foretagende, paabegynde Udgivelsen af en Roman-Feuilleton, der var oversat efter det Franske og hed „Den evige Jøde“, af Eugène Sue. Udfaldet overgik mine Forventninger. Bladets Contoir var dengang i Klosterstræde paa tredie Sal i et lille Huus. Trappen var saa snæver, at den næsten uafbrudt var i et Slags Beleiringstilstand i hele 14 Dage som Følge af de mange Abonnenter, der strømmede til. I kort Tid havde Flyveposten, dette var det nye Blads Navn, mere end 3000 Abonnenter, et talende Tal i en By paa ikke 150,000 Indbyggere. *)

*) Ved denne Tid og lige til den Dag, jeg solgte mit Blad, hjalp min Kone mig stedse med mit Arbeide, saavel i Contoiret, som ved Kassen og ved Advertissementerne, der vare gratis og sølgelig talrige nok. Oppe om Morgenen Kl. 5 for at udlevere Bladet til Budene, der vare henved et Hundrede i Tallet, holdt hun Bøgerne med den samvittighedsfuldeste Nøiagtighed, og midt i alt dette Arbeide

Mine Medarbejdere bade mig derpaa om, at arrangere en lille Fest i Anledning af samme lykkelige Begivenhed; jeg billigede af ganske Hjerter denne Tanke, og hiin Fest, i hvilken en Mængde særdeles udmærkede Mænd deltog, fik Navnet „de 3000's Fest“. Den Opsigt, som denne Fest gjorde, bevirkede, at Abonnentantallet vedblev at stige ganske vidunderlig; men imidlertid begyndte mine Fjender og Modstandere at angribe mig og forstyrre den Tilfredshed, som mit Mod og Arbejde havde forskaffet mig. Jeg havde maaskee bukket under for mine Fjenders gjentagne Anfald, da en uforudseet Begivenhed tilbød mig en uventet Hjælp.

I 1845 var der en stor Dyrtid, Brødet var meget dyrt, og de Fattige kunde ikke overkomme at anskaffe sig det. Det slet betalte Arbejde var ikke engang tilstrækkeligt til at skaffe Brød til hele Familien. Lidelsen var overordentlig stor, og endstjøndt Danmark var rigt paa alleslags Kornvarer, havde Ud-

var hun en Gjenstand for Alles Kjærlighed og Velsignelse. Det var rørende at see Budene, deres Koner og selv deres Børn fælde Sorgens Taarer i Afstedens Stund. Flere Aar i Træk gave disse fattige Mennesker min Kone dobbelt kostelige Gaver, som et Vidnesbyrd om deres Erkjendtlighed, indtil hun tilsidst maatte forbyde saadanne Gaver for Fremtiden: „Det er første Gang, sagde de da at Madammen har været ubarmhjertig!“

førselen dog blottet det for Fødevarer. Under saadanne Omstændigheder lyttede jeg blot til mit eget Hjerte, og begyndte at skrive i mit Blad, at det var en Skjændsel, saaledes at udføre Kornet og lade Arbeideren døe af Sult; saaledes slog jeg med den samme Lynstraale alle Kornpugere. Skjæbnen vilde, at disse skulde finde et Forsvar hos mine Fjender, men at jeg i dette Spørgsmaal lykkeligvis havde Alles Sympathi for mig. Desuden foreslog jeg Regjeringen at kjøbe Lærnetmidler til Indbyggerne, samt at Rigmændene skjenkede de Fattige Brød, og for at vise min Tro af mine Gjerninger, udgav jeg et lille Bind af mine Digte, som jeg solgte til Fordeel for de Fattige, saaledes at jeg selv bar alle Omkostningerne. Min Bog gik, Gudskelov! udmærket godt, saa at jeg kunde trøste mange Mennesker og skaffe mange Ulykkelige Brød.

Da det var mig umuligt, alene at uddele denne Hjælp, thi de Hungrige vare talrige, forenede jeg mig i denne Hensigt med 3 agtværdige Mænd: Præsten Bisbo, Dr. med. Pinquez og Major Tyren. Vi havde orgarniseret Arbeidet paa følgende Maade: Vi havde uddeelt Anviisninger paa Brød, lydende paa en bestemt Bager i Byen; hvert Brød veiede 8 Pd., og hver Mand uden Undtagelse, som forlangte det, fik en Anviisning, for at det ikke skulde bedde, at vi havde nægtet Nogen det Brød, hvortil han trængte. Der-

næst foranstaltede vi en ny Uddeling til ullykkelige Familier, som vare os anbefalede, og saadanne fik da 2, 3, 4 Brød, efter Børnenes Antal og Familiens Trang. Politidirecteuren, som vilde understøtte mig i samme gode Gjerning, var saa god at stille et Par Betjente til min Raadighed for at opretholde Orden. Jeg havde inddeelt Byen i 6 Distrikter; ethvert Distrikt havde sin Dag og sin bestemte Time, og for at Ingen skulde være uvidende derom, havde jeg fyldt Byen med Bekjendtgjørelser, hvori det hed, at jeg for en Ordens Skyld saae mig sat i den haarde Nødvendighed at nægte Enhver Brød, der ikke mødte paa den bestemte Tid. Derfor berøste ogsaa den største Orden ved disse Uddelinger, saa at selve Politidirecteuren maatte gjøre mig sin Compliment desangaaende.

Men den største Belønning, der blev mig tildeel for denne skønne Gjerning, var mine Fjenders Lovtaler, og Kong Christian VIII, hvem jeg havde overrakt et pragtfuldt indbundet Bind af mine Digte, lod mig kalde og takkede mig paa det Barmeste i sine fattige Undersaatters Navn; derpaa spurgte han mig om det Princip, hvorefter jeg ledede mit Blad, thi det forekom ham, som om det endnu ikke havde antaget nogen bestemt Farve. Jeg svarede, at mit Princip var at søge Sandheden som Basis for Menneskeheden,

at jeg ligesaavel vilde sige det aabent, naar min for-
troligste Ven forbrød sig, som jeg vilde rose mine Mod-
standere, naar de gjorde noget Godt. Da lagde Kon-
gen sin Haand paa min Skulder og sagde: „Godt,
bliv saaledes ved!“

Han havde abonneret paa mit Blad for 200 Daler
om Aaret; da jeg imidlertid ikke vilde forpligte mig
ved Modtagelsen af nogensombest Gave, sendte jeg
30—35 Exemplarer til Slottet, saa at Kongen,
Dronningen, Cabinetssecretairen osv. osv. hver havde sit,
lige ned til Embedsmændene i Hofholdningens Contoirer
og de generte sig ikke. Senere blev denne Sum, paa
Grund af Frederik den Syvendes Sparommelighed,
nedsat til 100, og Exemplarernes Antal blev følge-
lig formindsket i Forhold hertil. Imedens jeg taler
om Kongelig Gæmildhed, maa jeg ikke glemme at
fortælle, at Kong Christian den Ottende engang af
sin private Kasse laante mig 1000 Rdl. som jeg til
Generalkassereens store Forbauselse betalte tilbage til
Frederik den Syvendes Kasse. I et Diebligs For-
legenhed laante Frederik den Syvende mig senere
2—3000 Rdl. af sin private Kasse, som jeg kort
Tid efter betalte tilbage til Trods for Generalkasserer
Berlings Protest, som bad mig beholde dem paa ube-

stemt Tid. Men jeg vilde ikke nyde Godt af dette fordeeltige Tilbud. Mine Abonnenter vare dengang stegne til 7000, sandsynligviis paa Grund af Alex. Dumas's, Scribes osv. osv. Romaner, som jeg optog. Men med mine Abonnenters Antal steg ogsaa mine Fjenders. Det var ikke alene paa Grund af litteraire Stridigheder, at mine Fjender vare saa talrige, men Aristokratiet, som troede at see en Demokrat i mig, behandlede mig som Fjende. Man havde tilvisse høilig Uret. Jeg elsker og agter i Sandhed ethvert ædelt Hjerter, hvor det endog findes; men jeg havde den uhorste Dristighed at sige, at et ædelt Hjerter hyppigere slaaer under Blousen end under den sorte Kjole, og strax valgte alle uskyldige Offre mig til deres Advocat, saa at jeg mod min Villie blev en Folkemand og en Modstander af de Store og Aristokratiet. Ved forskjellige Leiligheder følte jeg kun altfor godt, hvor haardt de Mægtiges Had er istand til at trykke. Jeg skal nu fortælle et Par Træk af denne fjendtlige Stemning imod mig. Til al Lykke vilde min gode Stjerne, at Alt vendte sig til det Gode for mig.

Kongen havde udstedt en Forordning, i hvilken han havde forbudt al Handel og Bandel paa Søn- og

Helligdagene. Fra det Dieblif af, at denne Lov traadte i Kraft, vovede jeg at opponere derimod i mit Blad, men det var en grundet, aaben og loyal Opposition. Pludselig begyndte Alle at raabe paa, at jeg var gal at handle saaledes, at det var uhørt, at en Mand vovede at gjøre Modstand mod en af kongelig Magtsfuldkommenhed udgaaet Forordning, og undertegnet af Hs. Majestæt. Men jeg vedblev min Opposition med den samme Aabenhed, idet jeg sagde: Med sit gode Hjerter veed Kongen sandsynligviis ikke, at de fattige Arbeidere, som kun seent om Lørdag Aften vende hjem fra Dagens Gjerning, først om Søndagen formaae at kjøbe, hvad de skulde bruge, og at som Følge deraf Søn- og Helligdagene, hvis man spærre dem denne Udvei, vilde blive Sorgens og Fortvivlelsens, istedetfor Glædens og Hvilens Dage for dem. Jeg forlangte derfor, at man skulde foreslaae Hans Majestæt følgende Modification, nemlig: at Kongen skulde tillade, at man paa Søn- og Helligdagene kunde kjøbe Alt, hvad der er nødvendigt til Livets Opbold fra Kl. 5—9 om Morgen.

Ligesom min Artikkel var udkommet i mit Blad, kom en Laquai fra en af Kongens Cabinetssecretaerer, Hr. Adler, for at bede mig, saa hurtig som mulig at begive mig hen til hans Herre, som boede i Nærheden af Kongens Palais. Den gamle Raadgiver,

som var Kongens intime Ven og Fortrolige, sagde til mig: „De er meget dristig, Hr. Meyer, men Kongen er retfærdig og istedetfor at straffe Dem, vil han sige Dem Noget, som vil glæde Dem!“ Jeg takkede levende den fortrolige Raadgiver og sagde til ham: „Saa er det maaskee Deres Excellence, som har indgivet Hans Majestæt saadanne gode Meninger om mig?“

„Utafnemmelige!“ svarede han, „troer De maaskee ikke, at Kongens Hjerte er ligesaa godt som mit. Vær forvisset om, at det er ligesaa godt som mit og Deres paa Engang, og dette er ikke saa lidt endda. Gaae De derfor til Hans Majestæt, jeg beder Dem derom.“

„Men,“ svarede jeg, „det er Søndag idag, og det er jo blot Prindserne og de høieste Statsembedsmænd, der stedes til Audiens om Søndagen!“

„Men De forlanger jo ikke Audiens, Kongen lader Dem kalde, og efter Etiquetten gaaer en Under-
saat, som Kongen lader kalde, foran en Prinds, der beder om Audiens. Her har De forøvrigt Noget, som formodentlig vil stille Dem tilfreds.“

Og han overrakte mig en Billet, som han selv havde skrevet, og i hvilken det bed, at jeg havde faaet Ordre til ufortøvet at indfinde mig hos Hans Majestæt.

Med min dyrebare Billet i Haanden begav jeg mig øieblikkelig til Kongens Audiensgemak. Salen

var opfyldt af glimrende Uniformer; paa ethvert Bryst straaede en Mængde Kors, Baand og Stjerner, den ene mere straalende end den anden. En sort Kjole mellem alle disse forgyldte Personer gjorde samme Virkning som en Flue i et Fad Mælk.

Som om jeg havde bragt Pesten med mig over Tærskelen, styrtede den jourhavende Kammerherre hen imod mig, saasnart han fik Die paa mig.

„Hvad vil De?“

Jeg svarede rolig, at Kongen havde ladet mig kalde. Han maalte mig fra Tøse til Fod og sagde haanligt:

„Dem — — Dem? — Gaae Deres Vej, det er ikke sandt.“

„Min Herre!“ — — svarede jeg, medens det kogte i mig; men saa bustede jeg, at jeg befandt mig i Kongens Gaard, holdt mig og svarede: „Hr. Kammerherre! her er Bevist for, at jeg ikke farer med Løgn!“

Og jeg gav ham den gamle fortrolige Raadgivers Billet.

Bredt aabnede han Billetten, saae den igjennem og raabte hidsig:

„Det er ikke sandt, De skal ikke saae Kongen i Tale.“

Jeg gjennemborede ham med et Blik, der over-

satte de Ord, som jeg ikke vovede at fremføre i Kongens Gaard, og begav mig dernæst tilbage til den fortrolige Raadgiver, for at fortælle det sørgelige Udfald af mine store Forhaabninger. Jeg befandt mig i en meget ophidset Sindstemning; han vilde berolige mig, men til Trods for min Afgtelse for denne hæderlige Mand, kunde jeg dog ikke tvinge mig, men raabte:

„Nei, jeg maa revse ham!“

„Vil De forlange Satisfaction af ham? Husk blot paa, at han er Kongens Kammerherre og Commandeur i Søetaten, og at De er borgerlig!“

„Na, det skal ikke hindre mig!“

„Er det Deres Alvor?“

„Ja, ja, jeg vil forlange Satisfaction, og hvis, hvis han nægter den Borgerlige den, vil jeg duellere som en Journalist.“

Jeg skrev derpaa et Brev til ham, som han til sin Lykke besvarede med Undskyldninger*), thi havde han ikke gjort det, havde jeg hver Gang, han havde Jour hos Hans Majestæt, i otte Dage i Træk underrettet Publicum derom ved at sætte i Bladet med

*) Han var naturligvis bange for, at jeg skulde gaa omkring i hele Kjøbenhavn og fortælle Historien. Thi man vidste meget godt, at han var storagtig mod simple Folk. Han gjorde mig alene sin Undskyldning for at undgaae Scandale.

store Bogstaver: „Idag har Commandeur Zahrtmann Jour hos Hans Majestæt!“

Samme Dag sendte Cabinetssecretairen atter Bud efter mig; jeg svarede, at jeg ikke var vel og sengeliggende og følgelig ikke kunde nyde Godt af Vren af denne Audiens. En Time efter kom Cabinetssecretairens Secretair med det Budskab, at det var meget vigtige Sager, man havde at meddele mig, og at Hans Excellence, til Trods for sin Svaghed og Alderdom, vilde blive nødt til at komme til mig, hvis jeg ikke kunde gaae derhen.

Jeg begav mig derfor hen til Cabinetssecretairen, som sagde til mig, saasnart han saa mig:

„Deres Hidsighed vender op og ned paa Alt, og jeg spilder megen Tid for Deres Skyld. Hvilken Satisfaction fordrer De af Zahrtmann?“

„Den, at han erklærer at have handlet slet imod mig, og at han angre det.“

„Saa kan De nu være tilfreds, svarede han, thi i hans Navn giver jeg Dem herved min Haand; han har paalagt mig at bede Dem modtage hans Undskyldning; han beklager meget den Uret, han har begaaet imod os Begge, og jeg kan endydermere sige Dem, at Kongen er meget vred paa ham for denne Historie. Det er første Gang, jeg har seet denne modige Mand tvinge og bøie sig, dybt ydmyget, som han er, i sit inderste Hjerte.“

Jeg erklærede mig tilfreds og skrev dette til Hr. Zahrtmann.

„Men nu," vedblev Cabinetssecretairen, „maa De begive Dem til Hans Majestæt, der venter Dem med Utaalsmodighed."

„Hvem er den jourhavende Kammerherre?"

„Zahrtmann naturligtvis!"

„Saa gaaer jeg ikke."

„Hvad behager?"

„Fordi det hverken kunde være behageligt for Hr. Zahrtmann eller mig."

Han prøvede forgæves paa at overtale mig, jeg erklærede bestemt, at jeg ikke gik til Slottet, saalænge Zahrtmann var der.

Næste Dag kom en Laquai i Kongeligt Livrée, for i Kongens Navn at bede mig begive mig til Slottet og forestille mig for den jourhavende Kammerherre, General Schøller.

Efter som man nu, for at faae mig i Tale, havde skiftet jourhavende Kammerherre, var det aabenbart, at der var noget Vigtigt paafærde, thi jeg havde ikke hørt Noget til, at Zahrtmann var bleven syg.

Jeg fremstillede mig altsaa for Kongen, som strax bebreidede mig min Hidsighed, men i en faderlig Tone.

„Deres Majestæt!" svarede jeg, „naar man jager

mig ud af Kirken eller af Kongen, vor Faders, Huus, bliver jeg altid vred."

Kongen gav sig til at lee og sagde:

"Godt, godt, jeg saa heller ikke gjerne, at dette var Dem ligegyldigt."

Derpaa vedblev han:

"Jeg har Noget at sige Dem: jeg vil takke Dem for den Omhu, De har lagt for Dagen for mine fattige Underjaatter. Fortæl derfor i Deres Blad, at Kongen er bleven rørt af Deres Forsvar for de fattige Arbeidere, og befaler, at det for Fremtiden skal være alle Handlende tilladt paa Søn- og Helligdagene at sælge Alt det, som er nødvendigt til Livets Opbold, fra Kl. 5—9 om Morgen. — Er De saa tilfreds?"

"Ja, Deres Majestæt," svarede jeg med Taarer i Øinene, "og De vilde ogsaa være det, hvis De kunde see og høre Deres fattige Underjaatters Tak!"

"Herren være med Dem!" sagde han og forlod mig.

Da næste Dag læste mine Abonnenter den velgjørende Forordning i mit Blad.

Samme Dag havde jeg en lille Rencontre i Anledning af denne Lov. Politidirecteuren — lod mig falde og overgik mig med Trusler, fordi jeg skulde

have vovet at udbrede en saa stor Løgn over hele Byen. Længe hørte jeg med stor Holighed paa disse Trusler og Fornærmelser, men tilsidst var min Taalmodighed tilende, og jeg betalte dem med samme Mønt.

„De, som er Politidirecteur," sagde jeg, „vil De sige mig, hvad man gjør ved en Mand, som fornærmer Kongen?"

„Min Herre," svarede han, „han bliver alvorlig straffet."

„I saa Fald, min Herre, har De fortjent alvorlig Straf, thi De har fornærmet Hans Majestæt ved at kalde hans Forordning en Løgn."

„Hvad behager? Hør, min Herre, hvem har fortalt Dem denne Historie?"

„Kongen, min Herre!"

„Kongen!" raabte han og veg to Skridt tilbage, „men hvem har givet Dem Tilladelse til at trykke den?"

„Kongen! Tvirler De? Nu, som Politidirecteur har De jo stedsse Ret til at stedes for Kongen, og hvis De vil, ville vi gaae sammen til Ham. I Deres Nærværelse vil jeg da fortælle Ham, hvorledes De har tiltalt mig, og De skal da erfare, at hverken Kongen eller jeg fare med Løgn."

Nu maatte Politidirecteuren endelig troe mig; han undskyldte sig med de Ord, at hvis Historien var sand, havde man aldrig seet noget Lignende i Danmark. Men

Det var virkelig den rene Sandhed. Hørt over min Protest, udstedte Kongen sin Forordning, uden at tage hverken Cancelliet eller Politidirecteuren med paa Raad, idet han sagde: „Edouard Meyer er den Første, som i de Fattiges Interesse har raadet mig at modificere Loven om Handel paa Søn- og Helligdagene, det er altsaa billigt, at han først erfarer det og bringer det videre.“

Næste Søndag var den saaledes modificerede Lov allerede i fuld Kraft i hele Kongeriget og alle tre Hertugdømmer.

Aristokratiet saae med stjeve Dine mine Anstregelser til Folkets Bedste. Jeg vil anføre et nyt Exempel. Jeg vilde hjælpe nogle Medborgere, der trykkes af den dyre Leie. I denne Henseende forenede jeg mig med nogle Rigmænd med et sølende Hjerter, der lovede at hjælpe mig, hvis jeg kunde organisere et Selskab til Opførelsen af en umaadelig Bygning i denne Hensigt. Jeg talte da med en af mine Venner, den duelige Architect, Hr. Hagemann, der har opført mange Bygninger i Kjøbenhavn. Vi gik ud sammen for at bese en Plads, som jeg havde kjøbt paa den Betingelse, at Actionairerne i dette Foretagende, saavel som Magistraten og Kommunen, gave deres Samtykke dertil. Hagemann fandt Pladsen meget gunstig til en Bygning af den omtalte

Art ; den var stor nok til Udførelsen af en heel ny Gade, og han gjorde sin Tegning, medens jeg forfattede min Plan. Derpaa foreviste vi vore Arbeider for nogle Mænd, der interesserede sig meget for Planen. Saa vidt jeg mindes, kunde 500 Familier i denne rummelige Bygning have fundet sunde og smukke Leiligheder for det Halve af den Leie, de maatte betale for deres elendige Opholdssteder. Fra alle Sider bleve talrige Vidnesbyrd om Sympathi mig tildeel, jeg blev modtagen med aabne Arme,, og næsten alle Actierne bleve tegnede. Der manglede nu ikke Andet end Magistratens og Politidirecteurens Samtykke. Nu! skulde man troe det muligt, at jeg efter et Maas Forløb, i hvilket man havde forholdt sig fuldkommen taus, fik et Svar, der Ord til andet lød saaledes, at man forbød Foretagendet som farligt for den offentlige Rolighed.

Denne latterlige Smaalighed tilintetgjorde min Plan.*)

*) Førend min Afreise fra Kjøbenhavn saae den dygtige Balletmester Bournouville min Plan, og anstrengte sig af yderste Evne for at bringe den i Udførelse. Tiltrøds for den stærke Opposition i Comiteen, gik Planen dog igjennem takket være Overpræsidenten, Udenrigsministeren Grev Knuth, og flere andre udmærkede Mænd. Architect Hagemann og jeg bleve anmodede om at deeltage i Selskabets hæderlige Virksomhed, til Belønning for at det var os, der først havde undfanget Ideen. Og førend jeg afreiste havde jeg den Lykke at see tvende Rækker, af lykkelige og taknemmelige Familier, beboede, Huse.

Til Trods for alle disse Hindringer, steg mit Blad i Indflydelse med hver Dag. Jeg havde udvidet det baade i Format og Priis, men en skønne Dag erfarede jeg for vist, at mine Fjender, eller rettere mit Blads Fjender, havde faaet Forstærkning fra Studenterne, ikke blot fra dem, der studerede for at faae Embeder, men ogsaa fra en Mængde allerede ansatte Embedsmænd. Man kunde ikke tilgive den fattige Arbejder, der havde udført, hvad mange lærde Mænd havde lidt Skibbrud paa. Man gjorde flere forskjellige Maneuvrer. Saaledes grundlagde man to Blade med samme Tendents som mit eget, med de samme Oversættelser, de samme Nyheder, samme Tillæg, og Alt dette endog til endnu billigere Priser. Men ved denne Leilighed bleve mine Concurrerter mine dygtigste Medarbejdere og det ganske gratis, medens jeg betalte mine øvrige uhyre høit. Uveiret tøvede ikke med at bryde løs. Fra alle Sider regnede der Breve fra Abonnenterne ned over mig, som truede med at affige Bladet og abonnere paa det andet Blad, hvis jeg ikke vilde nedsætte Prisen med en Trediedeel, og Mange udførte i Virkeligheden ogsaa deres Trusel. Jeg opgjorde derfor min Regning med min troe Kasserer (min Kone), der var enig med mig i, at jeg maatte gjøre noget Overordentligt, hvis jeg ikke vilde være ødelagt inden tre Maaneder. For altsaa at opretholde et Blad, der indbragte mig 16—17,000

Daler, Netto, om Maret, maatte jeg opoffre en Sum af 10,000 Rdl. Hvis jeg havde nedsat Prisen paa mit Blad, vilde jeg hver Maaned have tabt Penge, derfor foretrak jeg at tabe en betydelig Sum paa een-gang, og lade Prisen paa Bladet blive som den var. De Maneuvrer, jeg gjorde for at naae Maalet, vare ganske simple, og lyffedes over al Forventning. Jeg bar mig ad paa følgende Maade:

Ved Hjælp af en Sum af 1000 Rdl. gave Udgiverne af de tvende rivaliserende Blade mig en skriftlig Forpligtelse, ved hvilken de forpligtede sig til ikke at meddele deres Romaner, Nyheder osv., førend idetmindste 8 Dage efter, at de havde staaet i mit Blad. Publikum begyndte naturligviis strax at forbauses ved at see de andre Blade saaledes at staae tilbage for mit Blad. Men dette var endnu ikke Alt. Andre 1000 Rdl. bleve anvendte til at betale Artifler med Navns Underskrift af 2 eller 3 indflydelsesrige Skribenter af det fjendtlige Parti. Den fjendtlige Leir blev saaledes fuldstændig sprængt. Men jeg var endnu ikke fuldkommen tilfreds, og besluttede at forføre Publikum ved et endnu mærkeligere Træk af Flothed. Jeg erklærede altsaa, at det var mig umuligt at nedsætte Prisen paa mit Blad, men at jeg vilde gjøre Noget, der vilde være mine Abonnenter meget kjærkomment, for at holde dem skadesløse, idet de jo betalte mere

end de andre Blades Abonnenter, og endnu jelsamme Dag fik de gratis et Aftenblad, et Halvark med 8 Sp. Text, der bestod af Feuilleton, Nyheder og Anvertissementer. Denne Flothed knuste aldeles mine Fjender. Men dette Aftenblad kostede mig omtrent 6—7000 Rdl. i den første Maaned; efter den Tids Forløb standsede jeg det derfor. Mine Abonnenter vare pludselig stegne med hele 3000, og deres tidligere overdrevne Fordringer vare nu forvandlede til en saadan Nøisomhed, at de bade mig om ikke at ødelægge mig selv, og svore, at de aldrig vilde forlade mig, selv om mine Fjender vilde give dem deres Blade for Intet. Da jeg standsede min Aftenudgave, udvidede jeg mit Morgenblad ved Tillæg, der udkom 2—3 Gange om Ugen (paa samme Tid begyndte jeg at tage Betaling for Anvertissementer, der indbragte mig 6—7000 Rdl. om Maaret), og dette bragte Bladet saaledes i Velden, at jeg tør sige, at det havde flere Abonnenter, end noget Blad i Norden nogensinde havde havt, nemlig henimod 10,000. Den moralske Indflydelse var maaskee endnu større end Abonnenternes Antal. I Danmarks Krig mod de slesvigbolstenske Insurgenter oplyvede jeg Fædrelandskjærligheden i den Grad, saavel hos Soldaten som hos Borgeren; mine Artikler bare i den Grad Fædrelandetskjærlighedens Stempel, at de langt talrigere Insurgenter bleve slagne af

det begeistrede Folk, der var opfyldt af den patriotiske Ild, som jeg havde indblæst det. Det andet Blad havde ved denne Leilighed forenet sig med mig, og gjorde sig til det intelligente Eccho af mine Tanker. I de constitutionelle Spørgsmaal i 1848, ved Valgene, som i alle vigtige Spørgsmaal var mit Blads Mening af en stor Vægt, og selv i de literaire og Konstkritikerne blev Flyveposten betragtet som den retfærdigste og tillige den smagfuldeste Dommer.

Siden jeg taler om 1848, kan jeg ikke undlade at omtale den fredelige Revolution, som i Marts Maaned gik for sig i Kjøbenhavn. Urolighederne begyndte i Hertugdømmerne, som vilde rive sig løs fra Danmark. I Danmark gav man Ministrenes Svaghed Skylden for disse Forsøg. Man vilde en stærk Regjering, men paa samme Tid en frisindet og fornuftig Forfatning. Kort, man vilde fuldkommen omstyrte det gamle Regimente. Kjøbenhavn var fuld af Folk; paa alle offentlige Pladse, paa Gaderne afholdtes Forsamlinger; man vilde nemlig foretage en Demonstration og samlede derfor en skjønne Morgen i en Skare paa 20,000 uberæbnede festligklædte Borgere, der i den bedste Orden med hinanden under Armen begave sig fra Raadhuset til Christiansborg

Slot. Her begav en Deputation sig op til Kong Frederik VII, som en Maaned isorveien havde bestegit Thronen, og bad om et nyt Ministerium, en friskindet Forsatning og en hurtig Undertrykkelse af Urolighederne i Hertugdømmerne. Kongen gav sit Samtykke hertil, hvorpaa man raabte Kongen og Forsatningen leve! Saaledes endte denne Revolution paa een Morgen uden Blodsudgydelse, efterat have fuldkastet en Regjeringsform, der havde varet i henimod 300 Aar.

Man skulde, naar man læser disse Blade, troe, at Lykken for stedse havde opslaaet sin Bolig under mit Tag. Jeg, som engang neppe kunde ernære min Familie, stod nu i Spidsen for en udbredt Forretning, der underholdt mere end 100 Familier. Jeg eiede flere Huse, i det ene af hvilke jeg havde indrettet et pragtfuldt Trufferi. At paastaae, at jeg var uløffelig, vilde være en slet Spøg . . . Min Gud, nei! Men midt i alt dette Belvære følte jeg, at jeg maatte give Afkald paa mine kjære Studeringer. Al mit Hjertets Fred og mit Livs Ro vilde bestandig blive forstyrret af Misundelsens Pile. Uophørlig angreben i de andre Blade, forhaanet og gjort latterlig endog i Theatret *), og det ikke alene jeg selv

*) Man skrev et Stykke om mig: "Mester og Lærling", ved hvis Opførelse jeg sad i Parquettet. Skue-

men endog mine Medarbeidere og Familie, blev jeg den Gjenstand for den almindelige Nysgjerrighed overalt, hvor jeg gik og stod, paa Spadseretourene, i Kirken, i Theatret, ja endog i mit eget Vindue. Jeg var kjed af dette Liv. Mit høie Ønske var det desuden, at gjøre en Reise omkring i det mig ganske ubekjendte Europa, at see Frankrig, Paris, som jeg, uden at kjende det, havde elsket fra min spædeste Barndom, — hvor- til kom den Tiltrækningskraft, som den dramatiske Kunst, udøvede paa mig —: Alt dette fæstede daglig mere og mere Rod i mig, og indgav mig det Ønske, at trække mig tilbage og reise. Jeg talte med Finants- ministeren derom. Han anstrengte sig af yderste Ære for at overtale mig til ikke at sælge mit Blad, men med en Allusion paa engang til Bibelen og min Kjærlighed til Theatret, svarede jeg: „Efter at have arbeidet 7 Aar for Lea, vil jeg nu ogsaa arbejde 7 Aar for Rachel.“

spiller Rosenkilde, der skulde give mig som Mester, henvendte Repliquerne til mig, hvilket bevirkede, at hele Theatret gav sig til at see paa mig. Denne Aften blev Stykket høstet ganske lidt; den næste Aften havde Piberne Overhaand. Derpaa skjar man en Trediedeel bort af Stykket, men Piberne standsede ikke. Søren kom atter i Bevægelse og det saa vældigt, at der af dette skandaleuse Mesterværk ikke blev Andet tilbage end Titelen, og den er jeg maaskee den Eneste, som ikke har glemt.

Løse Blade
af en dansk Journalists Album,

eller:

Edward Meyer

Memoirer,
fortalte af ham selv.

Efter det Franske ved B—g.

2. Hefte. Priis: 12 Sk.

Kjöbenhavn.

Udgivet og trykt af Salis & Salomon

1855.

Indhold af andet Hefte.

Kong Frederik VII. — Grevinde Danner. — „Berlingske Tidende“. — Hr. Nathanson. — Linguisten. — Jfr. Andersen. — Besøget i Frederiksborg. — Grevinde Danners Velgjørenhed. — Kammerherre Berling. — Kongen beder mig om Raad med Hensyn til Dannelsen af et nyt Ministerium. — Mine Fjender. — Et Digt af mig, helliget Grevinde Danner. — Jeg falder i Unaade ved Hoffet. — Min sidste Audientse hos Kongen og Grevinden. — „Fhvvepostens“ Salg. — Slutning.

II.

Kong Frederik VII. — Grevinde Danner. — Berlingske Tidende". — Hr. Mathanson. — Linguisten. — Fr. Andersen. — Besøget i Frederiksborg. — Grevinde Danners Velgjørenhed. — Kammerherre Berling. — Kongen beder mig om Raad med Hensyn til Dannelsen af et nyt Ministerium. — Mine Fjender. — Et Digt af mig, helliget Grevinde Danner. — Jeg falder i Unaade ved Høffet. — Min sidste Audients hos Kongen og Grevinden. "Nyepostens" Salg. — Slutning.

Jeg vil nu hellige nogle Blade til at omtale mit Forhold til Kong Frederik VII., der længe gav mig sin moralske Understøttelse, men tilsidst bragte mig til at udføre mit Ønske at forlade Danmark. Frederik VII. er en hjertensgod og ædelmodig Mand, der altid viste mig overordentlig megen Velvillie og i enhver Henseende fortjener sine Undersaatters Kjærlighed og Taknemmelighed. Kongens Gemalinde Fru, Grevinde Danner, med hvem jeg har haft talrige

Forhandlinger, fortjener ogsaa i enhver Henseende de Lortaler, som jeg, tvertimod Manges Mening, skatter mig lykkelig ved offentlig at vde hende; thi jeg har i hende fundet et for den Fattige varmt førende Hjerter, megen Godhed og Aand. Jeg skal nu fortælle, hvorledes jeg gjorde hendes Bekjendtskab.

Blade og Brochurer have talt vidt og bredt om Fru Grevinde Danner; de have ofte fortalt, at hun ikke var Andet end en simpel borgerlig Dame, og af denne Grund troer jeg ikke, at det vil kunne kaldes indiscret om jeg ligeledes paa min Side meddeler nogle Detailler om en saa bekjendt Personlighed. I 1846 og 1847 havde hun en Modehandel i Bimmelskæft, og det var hos hende, min Kone kjøbte sine Hatter. Den første Gang, jeg saa hende, var hos hende selv, for at faa hende til at slaa noget af paa en Hat, som jeg syntes var altfor dyr; senere traf jeg sammen med hende i et andet Huus hos en af mine Colleger, hvor hun ventede i Forværelset, medens man lod mig komme ind for hende, skjøndt, som jeg maa tilstaae, meget imod min Villie. I det Dieblis, jeg gik ind, gav hun mig sit Kort med de Ord:

„Vil De bevise mig den Godhed, min Herre, at give Hr. Nathanson dette Kort, og sige ham, at det er fra Hr. Berling, jeg kommer.“

Denne Hr. Berling var Bogtrykker og Eier af

den Berlingske Tidende, som redigeredes af Hr. Nathanson. En anden Gang mødte jeg hende ved Hr. Berlings Arm i den polytechniske Anstalt. Det var før 1848. Endelig havde jeg den Ære at see hende paa Slottet Frederiksborg, og dengang var hun Kongens Gemalinde. De Omstændigheder, som bidrøgte denne Sammenkomst, ere virkelig saa sælsomme, at Læseren vil tillade mig at fortælle dem.

En lærd, men meget snakkesalig Mand, som man havde givet Navnet Linguisten paa Grund af de Studier, han dyrkede, kom meget ofte til mig for at pumpe min Mening om Kongens Giftermaal ud af mig. Jeg, som er meget aaben af mig, maaskee endog vel ligesrem, tilstod, at jeg frygtede, at dette Ægteskab, denne Mesalliance let kunde gjøre Kongen upopulær, fordi den Maade, hvorpaa man omtalte Grevinde Danner, absolut maatte skade Kongen. Men han svarede, at man naturligviis ikke kunde troe Alt, hvad man fandt paa at fortælle om hende, og at jeg ganske vist snart vilde blive af samme Mening.

En Dag kom han busende ind til mig og sagde:

„Vil De gjøre en god Gjerning mod et ulykkeligt Vigebarn; det koster Dem ikke Andet end to Linier for at bevidne hendes Trang, og jeg skulde dog mene, at en værdig Trængendes Lykke opveiede en saa ringe Uleilighed.“

„Naturligviis“ svarede jeg, „jeg skal ikke undlade at benytte mig af Leiligheden.“

„Nu vel da. I Deres Broders Huus boer der et fattigt Pigebarn, ved Navn Jomfru Andersen, der har mistet sit ene Been. Deres Broder og Svigerinde kjende hende og vide, at hun er flittig, men fattig. Hendes Syning indbringer hende grumme lidt, vil De give hende en Attest for, at hun fortjener Hjælp.“

„Ganske vist, hvis det kan hjælpe hende.“

Jeg forhørte mig usfortøret og gav hende derpaa en Anbefaling, der fuldkommen stemmede med Sandheden.

En Dag, præcise Kl. 12, kom min Broder til mig og sagde:

„Veed Du ikke, hvad der er skeet? Kl. 9 igaar Aftes har Jfr. Andersen sendt sin Ansøgning til Grevinde Danner tilligemed Din egen og mange andre Anbefalinger, og denne Morgenstund, Klokken var netop halvtotte, kom der en kongelig Equipage for at hente hende til Slottet: Her modtog Grevinden hende med den største Velvillie; hun lod hende sætte sig paa en Stol, medens hun selv blev staaende ved Siden af hende, og sagde til hende:

„Min bedste Jomfru; Deres Lidelse har rørt mig dybt, og jeg har virkelig Medlidenhed med Dem.

Men De vil ligesaa godt, som jeg selv, indsee, at De maa have en Anbefaling fra en Mand, som jeg kjender og agter, førend jeg kan gjøre Noget for Dem. Her er nu rigtignok en Attest fra Dr. . . . , fra Pastor . . . , fra en Hr. Meyer osv. osv., men jeg kjender slet ikke disse Herrer og jeg kan derfor heller ikke tage noget Hensyn til deres Anbefalinger."

Jfr. Andersen græd, men svarede ikke.

Pludselig sagde Grevinden:

"Men siig mig: Hvad er det for en Edouard Meyer, der har sat sit Navn under denne Attest. Det skulde vel ikke være Medacteuren af Flyve-Posten?"

"Jo, Frue, det er ham."

"Ja saa, det er en anden Sag. Hr. Meyer er en Mand, som jeg kjender og agter; denne ene Attest er tilstrækkelig, det er, troer jeg den bedste, De kunde overlevere mig. Vent lidt."

Grevinden gik ud et Dieblis og kom derpaa tilbage med en Pung med hundrede Daler, som hun overrakte Jfr. Andersen med de Ord:

"Tag denne, Jomfru, til en Begyndelse; thi den uskatteerlige Anbefaling, hvorfra De er i Besiddelse, giver Dem Ret til særdeles Belgjerninger. Derfor ønsker jeg ogsaa levende at komme overeens med Hr. Meyer, for fuldstændig at sikre Deres Lykke."

Denne Begivenhed smigrede og forvirrede mig

paa Engang. Jeg frygtede at vise mig paatrængende ved uden Indbydelse at præsentere mig for Kongens Gemalinde, for at raade hende, hvad hun skulde gjøre. Flere Dage gik hen, og jeg var endnu stedse uvis om, hvad jeg skulde gjøre, da Grevinden, som ikke hørte Noget fra mig, sendte Jfr. Andersen en ny Understøttelse, med Forespørgsel, om hun havde fortalt mig hvormegit hun længtes efter at see mig, for at blive enig med mig om den fremtidige Understøttelse, som hun havde tiltænkt hende. — Ligeoverfor saa indtrængende Opfordringer, tog jeg en raske Beslutning. Grevinde Danner tilbragte Sommeren paa Frederiksborg, og en skønne Dag steg jeg derfor tilbogs med min Kone og fire Børn, thi vi vilde benytte os af denne Leilighed til at besøge en af vore Slægtninge, der boede i den lille By i Nærheden af det kongelige Slot. Vi vare neppe komne Halvveien, førend vi fik Die paa de kongelige Vogne, der kom fra Kjøbenhavn. Kongen sad i en aaben Vogn, og Grevinde Danner i en anden Vogn for sig selv. Da de kjørte forbi vort bestedne Kjøretøj, hilsede vi paa dem, og Hs. Majestæt og Gemalinde besvarede vore Hilsener.

Da vi kom til Frederiksborg, begav jeg mig uførtøbet til Slottet og gav mit Kort til Grevindens Kammertjener med de Ord, at jeg var kommen for at

takke hende for den Naade, hun havde viist Jfr. Andersen. Han tilbød mig derpaa at besee Slottet, der er riigt paa historiske Minder, men jeg vilde ikke benytte mig af hans forekommende Tilbud, før jeg havde spist til Middag, fordi man ventede mig hos min Frænde, hvor min Kone og Børn befandt sig.

Da jeg havde spist, vendte jeg tilbage til Slottet, hvor Kammertjeneren sagde til mig:

„Grevinden er kommen tilbage, hun længes meget efter at tale med Dem!“

Hun modtog mig overordentlig forekommende, og da jeg takkede hende for hendes Godhed, gav hun mig Haanden og svarede „Nei, min Herre, det er mig, der maa takke Dem, fordi De har givet mig Leilighed til at tilfredsstille mit Hjertes Trang.“

Vi talte om Jfr. Andersen og tusinde andre Ting, og i et Diebligs Aabenhjertighed sagde hun:

„Der er stor Lighed mellem Deres Ekjæbne og min egen, Hr. Meyer; De har hævet Dem over Deres Stilling som Følge af Deres Talent, og dog har De, til trods for Deres gode Hjerter, mange Fjender og bliver meget miskjendt. Det Samme er Tilfældet med mig. Man miskjender paa samme Naade Alt, hvad jeg fortager mig.“

Hun talte derpaa om de Omstændigheder, under hvilke jeg fordum havde seet hende, og gjorde flere

daffre spøgefulde Bemærkninger om Fortiden. Derpaa tilføjede hun:

„Jeg vil slutte en Alliance med Dem, Hr. Meyer, jeg vil vise Dem, at man i Virkeligheden gjør mig høilig Uret, og jeg vil ligesom De skaffe mig Leilighed til at gjøre Godt.“

Dette for mig saa smigrende Forslag blev udtalt med den udsøgteste Ynde. I samme Dieblis kom Kongen ind i Bærelset; Grevinden forestillede mig, og Hs. Majestæt gav mig Haanden og sagde:

„Min Kone har ofte omtalt Dem særdeles rosende, min Herre! Jeg veed, at De er en af mine troeste Undersaatter, og derfor beder jeg Dem være overbevist om, at det vilde være mig kjært at see Dem ret ofte.“

Grevinden tog derpaa Kongens Arm, gik ud tiligemed ham og sagde:

„Bliv lidt, Hr. Meyer, jeg har endnu Noget at sige Dem.“

Efter nogle Minutters Forløb kom hun tilbage og sagde:

„Ikke sandt Hr. Meyer, er Kongen, min Gemal, ikke overordentlig god og elskværdig, og er det ikke uretfærdigt at bebreide mig, at jeg elsker ham?“

Derpaa afskedigede hun mig med de Ord:

„Glem ikke, at De har lovet mig ret ofte at give

mig Leilighed til at gjøre Godt, og at jeg vilde tage det ilde op, om De tøvede for længe. Kom derfor saa ofte, De formaaer, til mig med en eller anden god Gjerning, og De skal stedse være velkommen."

Det vilde blive en lang Liste, hvis man vilde opregne alle hendes Velgjerninger, ikke blot saadanne, paa hvilke jeg selv, men ogsaa saadanne, paa hvilke en Mængde Andre have givet hende Anviisning. Jeg skal her indskrænke mig til at omtale nogle faa, der ere for mærkelige, til at glemmes.

En fattig Kone, der vilde give sin Datter en god Opdragelse, ønskede inderligt at skaffe hende en ledig Plads i et Institut, som blev betalt af den kongelige Chatollasje; den stakkels Kone havde ikke andre Anbefalinger end fra mig, og jeg dristede mig ikke til at gjøre noget Skridt for hende, fordi jeg vidste, at Pladsen søgtes af over Fem Hundrede, som Alle havde formaaende Forbindelser. Imidlertid sagde jeg dog til hende:

"Gaa hen til Kammerherre Berling, det er en skikkelig Mand, og spørg ham, om der er noget Haab for Dem om at faae Pladsen; efter hans Svar vil jeg rette min Anbefaling."

Hun begav sig strax hen til Kammerherren, der svarede hende: „Det er for seent; jeg troer, at der

allerede er disponeret over Pladsen, men vent lidt, saa vil jeg gaae ind at see, om Kongen allerede har sat sit Navn under Udnævnelsen."

Et Kvarteerstid efter kom Kammerherren tilbage og bad Konen sige mig, at han ønskede at tale med mig.

Saa snart jeg var kommen ind til Kammerherren, omfavnede han mig og sagde:

"Kongen nærer stor Godhed for Dem, kom med."

Derpaa førte han mig ind i Grevinde Danners Bou-
doir; hun bebreidede mig, at jeg ikke aabent havde bedet hende om Pladsen.

"De veed jo nok, sagde hun, at jeg allerede flere Gange har sagt Dem, at Deres Unbefaling var sikker paa Kongens Samtykke."

Kort at fortælle: den fattige Kones Datter fik den saa inderlig attraaede Plads. Samme Dag talte jeg til hende om en Familie, hvis Medlemmer alle vare blinde, og næste Dag besøgte Grevinden dem og bragte Trøst og Ro i de Ulykkeliges Hjerter.

Endnu eet Beviis for hendes Velgjørenhed. En meget talentfuld Mand, der vel kunde være omtrent en 40 Aar gammel, ønskede at kunne concurrere til Professoretatet med kongelig Understøttelse, og paa min

Unbefaling naaede han sit Maal. Kongen gav ham en Pension paa 3aar.

Et Ord var undertiden tilstrækkeligt for at bidføre en Forbedring, paa hvilken man aldrig havde tænkt før; jeg skal anføre et Beviis derfor.

Jeg talte en Dag med Grevinde Danner og lod nogle Ord falde om den Glorie af Værdighed og Storhed, der omgav Thronen i Frederik VI's Tid.

„Det er sandt,“ svarede hun, „fordum har jeg mangen Gang i Tanterne seilet i de kongelige Baade i Frederiksberg Have, og mangen en Gang har mit benrykte Øre lyttet til de blide Harmonier, der ledsagede de kongelige Maaltider.“

„Men hvorfor,“ spurgte jeg, „spiller Gården ikke udenfor det kongelige Slot? Som De selv i fordums Dage vilde Folket nu lytte til de samme Toner, der henrev Dem.“

„Troer De, at man vilde komme?“ spurgte hun.

„Ganske vist, Frue. Hvad mig angaaer idetmindste, lover jeg Dem, at jeg ikke skal undlade at give Møde der, og at De fra i Dag af skal see mig og min Kone og vore Børn at lytte til Gårdens Musik.“

Næste Dag kom Kammerherren for at sige mig,

at min Bemærkning allerede havde virket, og at fra den Dag af at regne, Gardens Musik vilde være at høre hver Dag en Time om Middagen udenfor Slottet.

Denne Nyhed udbredte sig som en Løbeild igjennem Byen, og en stor Masse Mennesker begav sig til Slottet. Denne Musik finder endnu Sted den Dag idag, men rimeligvis ved ikke et Menneske i Kjøbenhavn, at det er et eneste Ord af mig, som man skylder denne Nydelse.

En Dag udbredte det Rygte sig i Byen, at der vilde blive dannet et Ministerium af tydskfødte og tydskfindede Medlemmer. Hvis dette Rygte nu havde været overensstemmende med Sandheden, vilde det have været meget farligt for Danmark, som længe havde lidt under tydsk Indflydelse. Under saadanne Omstændigheder bad Kammerherre Berling mig meget indstændigt, om at skrive et Brev til Grevinde Danner, for at tilbyde hende min loyale Bistand og dybe Sympathie, og bede hende bruge hele sin Indflydelse hos Kongen med Hensyn til det Ministerium, som jeg troede farligt for Landets Interesser.

Hvor ufandsynligt det end var, at Kongen skulde ville følge mit Raad, skrev jeg dog for at berolige

min Samvittighed et Brev til Grevinde Danner, der omtrent lød saaledes:

„Frue! Dersom Deres Naade, for hvem jeg nærer dyb Agtelse, og hvis gode Hjerte jeg allerede flere Gange har haft Leilighed til at lære at kjende, elsker vort fjære Fædreland, som De elsker Deres kongelige Gemal, vor elskede Fyrste, Kong Frederik VII, og dersom De med alle Deres Kræfter vil understøtte Hans Majestæts danske Tænkemaade, skal bele min Bistand og sikkert Understøttelse som Journalist staae til Deres Raadighed.“

Dette Brev fandt en meget god Modtagelse, og nogen Tid efter gav Kongen mig Audients.

„Min bedste Meyer,“ sagde han til mig, jeg „søger Danmarks Vel og ikke dets Ulykke, hvilke Ministre mener De saa, jeg skulde vælge for at naae dette Maal.“

Jeg foreslog Flere for Hs. Majestæt, som ogsaa valgte nogle efter mit Forslag. Derpaa gav han mig Haanden og sagde: „Hvis De er min sande Ven, maa De ogsaa troe, at jeg er Deres.“

Imidlertid indtraadte en ny Forandring. Et Parti, jeg veed ikke hvilket — maaskee havde det de bedste Hensigter — maaskee vilde det fremfalde en

Krisis, udbredte det Rygte, at Kongen vilde lade Grevinde Danner krone til Dronning, at han i denne Hensigt agtede at gjøre en stor Rundreise med hende i Provindserne, og endelig, at jeg var kjøbt tilligemed mit Blad for som en Slave eller Livregen at være et Medskab i hendes Hænder.

Disse Rygter frydsede hinanden i Byen og afficerede mig meget. Jeg elskede Kongen af mit ganske Hjerter, men jeg forudsaae, at det, som vilde skade ham meest, var det tredie Rygte, som daglig udbredte sig mere og mere til Trods for min stadige Benægtelse. Paa samme Tid sagde Berling mig, at Kongen agtede at udnævne mig til Ridder af Dannebrog, samt at give mig en Titel; men jeg skyndte mig at bede ham gjøre sit Mulige, for at dette ikke skete, fordi ingen dansk Journalist hidtil havde været decoreret, og fordi jeg ikke sammeligen kunde modtage en saadan Ære, uden at dele den med Redakteuren af Berlingske Tidende og Redakteurerne af Fædrelandet, dHrr. Ploug og Gjødvad. Jeg foretrak, tilføiede jeg, at udsætte mig for Kongens Brede ved at afflaae hans Naadetsbeviisninger, fremfor at være den eneste Gjenstand for dem, eftersom dette vilde bestyrke de Rygter, der vare i Omløb paa min Beføstning.

Saalænge Kongen og Grevinden befandt sig paa denne Reise, bestræbte jeg mig for i mit Blad at begrunde den Frygt, jeg følte for, at man i Provindserne skulde overdrive Jubelen for Grevinden, at man skulde behandle hende som en virkelig kronet Dronning, og paa den anden Side, at hendes Fjender skulde forgrube sig paa hendes Person, hvilket vilde saare Kongen dybt. Man vilde ikke længere høre mig, og Kjøbenhavn strømmede hele denne Periode over af skandaløse Brochurer, Satirer og Kritikker *). Man sendte mig med Folk af Kongens og Grevindens Omgivelser de nøiagtigste og meest smigrende Beretninger, men jeg kunde ikke optage Alting. Jeg hørte Ubeiret brumme omkring mig og talte derfor meget lidt om Grevinden, men indskrænkede mig til at meddele

*) Jeg havde seet et Blad, der hed „Nemesis“, som var skrevet i Menigmands Sprog og forsvarede Grevinden, medens den overdøiede hendes Modstandere med Snavs og Bittigheder. Omendstjøndt jeg nu fuldkomment vel følte, at jeg var dalet i deres Pine, der omgave Kongen og Grevinden, begav jeg mig dog til Kammerherren med et Exemplar af hiint Blad, og spurgte ham, om det kunde være muligt, at man havde kunnet betale en saadan Forsvarer, der vakte almindelig Forargelse. Fra dette Dieblik af var jeg en Gjenstand for Alt, hvad Ondskab og Frækhed kunde hitte paa i dette Blad: Satirer, Bitter, Caricaturer. Det hed sig dengang, at Grevinden understøttede hiint Blad, men jeg troede det ikke, fordi man havde paastaet det Samme om mit eget Blad.

Alt det udførligt, som berørte Kongens Person. Efter deres Tilbagekomst kunde man see, at jeg havde talt Sandhed.

Men Naadens Dage vare forbi for mig. Linguisten vedblev daglig at besøge mig og fortalte uophørlig, at Grevinden skulde være Dronning; jeg ansaae dette for grumme farligt, og da jeg befrygtede en Opstand, besluttede jeg, isald dette Spørgsmaal kom for offentlig, at modsætte mig aabent og ærligt i mit Blad, og erklærede det endog for flere Personer, der efter al Sandsynlighed kun talte derom til mig for at vinde mig. Hun er dog Kongens Gemalinde, hed det, og selvfølgelig Dronning. — Det er sandt, svarede jeg, men Kongen har ladet sig vie til venstre Haand, og det er følgelig et morganatisk Ægteskab.

Jeg vidste allerede godt, at min Indflydelse var forbi; men for at forsøge paa at quæle Ønsket om at blive Dronning i hende, for at befrie paa Engang Konge og Folk for al Frygt og paa samme Tid at vise, at min Modstand ikke havde sin Grund i ond Villie, men i Hensyn til Kongens og Grevindens sande Interesser, skrev jeg i Anledning af hendes Fødselsdag et Digt, som jeg dedicerede til hende, og i hvilket jeg sagde hende alt det Gode, jeg tænkte

om hende og forudsagde hende en lykkelig og skufri Fremtid, hvis hun vedblev at være Kongens trofaste Veninde og Hustru og aldrig mere tænkte paa at blive Dronning; men at derimod alle de Ulykker, der vilde storme ind over Fædrelandet, og alle de Farer, der kunde true Konge og hende selv, vare hendes eget Bærf, isald Uergjærrigheden var større end Uegen- nyttigheden. — Dette Digt, af hvilket jeg sendte Kongen et Exemplar, gjorde mig stor Skade. Jeg ventede det og mistede saaledes Kongens Naade og Grevindens Venfkap. Men der handledes her om mit Fædre- lands Ro, og jeg vaklede ikke *). I min sidste Time vil jeg med Tilfredshed skue tilbage paa dette Offer.

Her er Stedet til at erklære, at jeg altid med den høieste Grad af Uafhængighed har lagt min Tænke- maade for Dagen; mine Abonnenter kunne jo bevidne det. De eneste kongelige Gaver, der ere komne over min Dørtærffel, ere to sjeldne og kostelige Planter, der tilligemed et fortryllende (charmante) Brev bleve sendte mig som et Erkjendtlighedsbeviis for nogle Rager, som min Kone havde bagt og bestemt

*) Mine Fjender skulde blot have vidst, at jeg havde skrevet et Digt til Grevinden, saa var jeg snart bleven forhaanet, bespottet og gjort latterlig. Thi dette var paa Engang at give Rygterne ny Næring: at jeg var Grevindens Slave, og ophidse Kongens Gemalinde og Omgivelse imod mig.

for Kongen og Grevinden, der fandt dem meget vel-
smagende. Mangen god Gang sendte Grevinden
Bud efter min Kone for at passiare lidt med hende,
og hun henkastede da nogle Ord, som udtrykkede det
Ønske, hun nærede om atter at skue mig forenet med
hendes Sag, men min Kone svarede da altid, at hun
ikke blandede sig i Politikken, og Grevinden havde
saaledes Intet for sin Uleilighed. Til andre Tider
yttrede hun, at Kongen agtede at ophøie mig og give
mig Titler, men fik da hiint ligefremme Svær af
min Kone:

„Nei Tak Frue, jeg veed, at min Mand ønsker,
at det bliver ved de Titler, han har.“

Fra dette Dieblik af, blev man meget fold imod
mig. Dette var vistnok en pünlig Sag for mig, men
Gud være lovet, jeg havde bevaret min Uafhængighed,
som jeg skattede høiere end al Verdens Naadesbeviis-
ninger. Under saadanne Omstændigheder var jeg
belavet paa et Angreb, som heller ikke tøvede med
at komme. Redacturen af „Berlingske Tidende“
beskyldte mig for, undersundigen at tage de officielle
Udnævnelser fra ham, men dette var ikke Andet end
en Dumbhed; thi jeg fik dem oftere tidligere end han,
takket være mine private Forbindelser med Secretaria-

terne *). Denne Beskylldning bedrøvede mig; thi Hr. Matbanson havde været Bestyrer af den Skole, hvor jeg havde faaet min Dannelse, og senere førte det Venskab, der knyttede ham til mig, ham ofte i mit Huus, hvis Festligheder han bivaanede. Det var klart, at han var bleven trungen til at angribe mig. Jeg gjorde derfor nogle Skridt for at faae de officielle Meddelelser om Udnævnelserne, men mine Bestræbelser vare og bleve frugtesløse.

En skønne Dag blev jeg kaldet til Fru Grevinde Danner.

Jeg fortæller denne Audients i dens yderste Detailler, fordi det var min sidste hos hende og Kongen.

Da jeg traadte ind, sagde hun foldt:

„De har gjort nogle frugtesløse Skridt for at erholde et Naadesbeviis af Hs. Majestæt, hvorfor er De ikke kommet til mig? Jeg troede, De vidste, at jeg interesserede mig meget for Dem, og Beviset herfor er, at De har naaet den Gunst, De søgte: her er det!“

*) Det vilde have været en let Sag for mig, da jeg endnu havde Indflydelse, at faae Udnævnelserne officielt meddeelte, men jeg har aldrig saa meget som tænkt paa at tale for mig selv.

„Jeg vovede ikke at uleilige Deres Naade for saa lidet.“

„Nei, jeg veed nok, at De har Noget imod mig.“

„O, tro aldrig det, Frue!“

„Rygtet siger, at De ikke holder af mig!“

„Aldrig, Fru Grevinde, har et slegt Rygte endnu naaet mine Øren; i Sandhed! meget ofte har jeg hørt det Modsatte. Men lad Rygtet sige, hvad det vil, Rygtet lyver ofte. Lykkelig er den Dødelige, der forstaaer at sætte sig ud over den Ondes Tale og formaaer at bære til i Tausshed.“ I samme Dieblis traadte Kongen ind i Værelset med sin Pibe i Munden. (Kongen røger aldrig ved Audientserne, men undertiden naar han er ene. At modtage mig med Piben i Munden var altsaa fra hans Side et Tegn paa særdeles Fortrolighed og Godhed for mig). Han gik hen til mig og sagde med synlig Kulde:

„Sig mig, Meyer, hvorfor hader De min Kone?“

„Jeg, jeg! hade Kongens Hustru! O, Deres Majestæt, skulde en saa ubetydelig Person, som jeg, nogensinde turde vove at hade en Dame, som Kongen har skjænket sin Haand?“

„Men Rygtet siger saa!“

„Rygtet lyver, Deres Majestæt, husker De, Fru Grevinde, hvad De yttrede under mit første Besøg

paa Frederiksborg, at vi i mange Henseender havde Meget tilfælles, og at vi Begge vare misfjendte?"

"Det er sandt," svarede hun bevæget, „i Sandhed, jeg troer, han har Ret."

"— Men ikke nok hermed, Frue, troer De oprigtigt, at jeg virkelig er istand til at hade Nogen af Lune? Troer De, at jeg er udsjel nok til at hade en Kone, der elsker sin Mand? Har jeg mindste Grund til at hade en Dame, der staaer saa høit over mig? Nei, Frue! ogsaa jeg er gift og, omendskjøndt jeg er en simpel og ligefrem Mand, elsker jeg dog min Kone og vilde betragte Enhver som gal, der hadede mig, fordi hun giver mig min Kjærlighed tilbage! Deres Majestæt og De, Frue, troer De i Sandhed, at jeg skulde hade Dem?"

"Nei, nei!" svarede de Begge paa Engang, medens Kongen trykkede min Haand, „De er en brav Mand."

"Og dog," tilføjede Grebinderen med Velvillie, men med en blid Bebreidelse i Stemmen, „og dog, randsag Deres Hjerte, der er Ting, hvorum De tænker anderledes end jeg?"

"Ja!" svarede jeg, „det er muligt, men jeg kan ikke forklare mig for Dem i denne Sag i Hans Majestæts Nærværelse; ene med Dem vil jeg tale frit og aabent, thi endskjøndt Kongens Hustru er De dog Undersaat saavel som jeg, og det er derfor som

danste Undersaatter — begge To — at jeg beder Hans Majestæt om at maatte tale med Dem."

"Jeg bliver her," sagde Kongen, tog Piben ud af Munden og satte sig i Sophaen, „tal De kun ligesvem med min Kone, som om jeg ikke var tilstede."

Jeg talte da med Grevinden og sagde hende, at det eneste Punkt, i hvilket vore Meninger gik ad forskellige Veie, var hendes Ophæielse paa Thronen. Jeg talte af mit ganske Hjerte, uden at have over-tænkt, hvad jeg skulde sige, men netop derfor var jeg veltalende, og viste hende tilfulde, som jeg troer, baade Faren og Tingenes virkelige Stilling.

"Jeg veed," sagde jeg, „at tre Fjerdedelen af de Rygter, som ere i Omløb, ere nedrige Løgne, men med eller uden Grund, disse Rygter eksistere nu engang, de virke paa Folket, og man vilde udsætte sig for ubyre Farer ved at vove et saadant Forsøg. Der gives Forholde i Livet — i hvilke Fremtiden ikke kan udslutte Fortiden. Et af disse Forholde, Frue, er en Dronnings. De elskes af en Konge, Frue, er det ikke tilstrækkeligt for Dem, vil De bebyrde Deres Samvittighed med at udsætte Dens Dage for Fare, der har hævet Dem saa høit? troer De, at en saadan Forfængelighed nogensinde vil kunne gjælde for Grædjendtlighed?"

„O, nei, nei!“ svarede hun meget berøget, „her i min Konges Nærværelse, der elsker os Begge, rækker jeg Dem min Haand og sværger Dem til, at jeg aldrig, aldrig vil give det Ønske Rum, at blive Dronning!“

Hun gav mig Haanden, og Kongen traadte nu hen til mig med de Ord:

„Min Kone har Ret. Hun er viet til mig ved venstre Haand, men hun kan være min elskede Hustru, uden at være Dronning!“

Efter en meget levende Conversation med Greven, der vilde knytte mig ganske til sine Interesser under Paaskud af, at hendes Sag var Kongens, sagde Kongen, der flere Gange havde givet mig Ret; naar jeg viste Unødvendigheden og Umuligheden af dette Skridt:

„Men siig mig, er det sandt, at De tænker paa at sælge Deres Blad til En, der ikke vil Os vel?“

„Det er sandt, Deres Majestæt, det er min Afgt at sælge mit Blad, fordi jeg er kjed af at miskjendes og ønsker at reise til Paris, men jeg troer ikke, at Kjøberen er en Fjende af Deres Majestæt eller af Nogen, der er Dem kjær.“

Han svarede:

„Hør, behold Deres Blad, og naar De vil have Penge, skal min Kasse staae til Deres Haandighed.“

Tag, tag saa Meget De vil, min Kone skal vidne, at jeg aldrig har givet Nogen, ikke engang hende denne Ret, men jeg har fuld Tillid til Dem. Tag kun, geneer Dem ikke; men paa een Betingelse, at ligesom min Kasse bliver Deres, maa Deres Blad ogsaa blive mit."

Grevinden betragtede mig med triumpherende Blikke, thi hun troede ikke, jeg turde vove at afslaae et paa Engang saa fristende, smigrende og ydmygende Tilbud.

"Deres Majestæt," svarede jeg, "jeg takker Dem af mit ganske Hjerte, men Deres Majestæts i Sandhed kongelige Tilbud er oversflødigt, for at opfordre mig til at gjøre min Pligt; jeg er Deres trofaste Undersaat, og ved enhver Leilighed, hvor jeg lovlig kan tjene Deres Majestæt og Fædrelandet, vil jeg gjøre det uden anden Løn end min gode Samvittighed; stod mit Liv end paa Spil, kunde og vilde jeg ikke handle anderledes."

Kongen gav mig Haanden og sagde:

"Godt! i Deres Stilling vilde jeg handle som De."

Derpaa hilste han mig og gik. Jeg bukkede da og vilde gaae, men Grevinden sagde med synlig Uvillie:

"Et Ord endnu, Hr. Meyer, siig mig aabent, Haanden paa Hjertet, som om De talte for Herrens Aasyn, troer De, at det vilde være en Belgjerning

for Danmark, om jeg frivillig eller ufrivillig forlod Kongen. Jeg spørger Dem alvorlig om Deres Mening!"

„Det er et beelt uventet Spørgsmaal, Frue, men ber for Guds Naamn, thi han er her som overalt, vil jeg svare Dem aabent og ærligt. Jeg troer, det vilde være sørgeligt, om De forlod Kongen, thi til Trods for al deres Gladder vide Deres Fjender meget vel, at De er en ærlig Danneqvinde, at De elsker Kongen og Fædrelandet. Hvis De forlod Kongen, vilde De saare hans Hjerte og maaskee lade det tydske Parti vinde Terrain, thi jeg tager sikkert ikke Feil, naar jeg formoder, at Kongen i Dem har en elskende Egtesælle og fædrelandssindet Raadgiverse, som De vilde berøre ham ved at forlade ham. Jeg forlader nu meget snart Danmark, Frue, og jeg vilde prise mig lykkelig, hvis jeg kunde tage den Overbeviisning med mig, at De vil blive ved Kongens Side som den samme Danneqvinde i Naad og Daad, som De altid har været!"

„Jeg skal ikke glemme Deres Ord," svarede hun og forlod mig.

Dette Besøg havde varet henved to Timer.

Nogen Tid efter kom Kammerherre Berling til mig og tilbød at købe mit Blad for 120,000 Rd. Jeg svarede, at jeg nok vilde sælge mit Blad, men ikke min Pen. Jeg stod dengang i Underhandling med en anden Kjøber, der havde budt mig den samme Sum, men nu raadede Berling mig til at trække mig tilbage, hvilket jeg ogsaa gjorde. Salget var altsaa en afgjort Sag, men efter mange Udsættelser og Opsættelser kom Berling, der vidste, at jeg nu ikke atter kunde nærme mig den forrige Kjøber, pludselig til mig og sagde, at det var umuligt at realisere Kjøbet. Dette tog jeg naturligvis ilde op, thi det var i Kongens Navn, at man saaledes havde holdt mig hen i lang Tid, da pludselig Dhr. Ciesby og Davidsen, mine trende Medarbejdere, der ikke eiede det Mindste uden de Gager, de hævede hos mig, bade mig om at sælge dem mit Blad for 100,000 Rd.

„Have De Penge?“ spurgte jeg.

„Vi have Benner, der ville hjælpe os!“

Kjed af alle disse Forbalingen og Rygter om, at jeg vilde sælge Bladet, trættet af mine Fjenders talrige Angreb, som atter begyndte at påståae, at jeg var kjøbt af Grevinden, overlod jeg dem mit Blad for 100,000 Rd. med alt Tilbehør, Trykkeriet o. s. v. o. i. v., imod det Løfte fra deres Side, at de altid vilde redigere Bladet i den samme Uafhængigheds-

aand som i min Tid. De gave baade mig og Publicum dette Løfte, men de holdt det hverken overfor mig eller Publicum og lønnede mig med Utafnemmelighed.

Et Tilfælde underrettede mig om, at de Venner, som hjalp mine Estersfølgere til Kjøbet af Bladet, netop vare Kammerherre Berling og en anden Person. Nu da Bladet har forandret Tendents, har det mistet mange Abonnenter og tabt i Publicums Agtelse. Jeg veed ikke, om dets Læsere vnde dets sørgelige Halsstarrighed for at holde paa et lidet klogt Ministerium, det samme som nu er faldet og skal sættes under Anklage — Fremtiden vil løse dette Problem.

Endelig reiste jeg da fra Kjøbenhavn, solgte mine Meubler, en Billed- og Kobberstiksamling, der havde kostet mig 13 — 14,000 Rd., og mit Hjerte blødte, da jeg sagde Farvel til mit Fædreland, hvor jeg havde gjort min Lykke, men tillige skaffet mig saa mange Fjender. Nu har jeg opgivet Journalistikken og i Frankrigs Hovedstad opfører jeg Steen for Steen min litteraire Bygning, beskæftiget med den dramatiske Litteratur, Kunstens og den gode Smags Værker. Jeg har allerede prøvet mange Skuffelser, men naar

min Bygning begynder at reise sig noget over Jorden, saa skal jeg om syv Aar, kjære Læser, idet jeg overrækker Dig de løse Blade af en dramatisk Forfatter's Album, fortælle Dig, om jeg tilsidst har fundet den Lykke og den Ro, hvorfor jeg har kæmpet og arbeidet saalænge *).

*) Medens denne lille Bog var under Pressen, har jeg haft den Ære at faae tvende Stykker optagne paa Galté-Theatret. Det ene er en Bagatel: Østergade og Vestergade, som allerede er blevet opført. Det andet er et historisk Drama i fem Acter, der beskriver Struensees Liv og Intriquerne ved Christian VII's Hof. Rollerne ere meget vel fordeelte: Struensee, Lacroix; Christian VII., S. Pierron; Brandt, Mévier; Marie Juliane, Mad. Lacroix; Mathilde, Mademoiselle Delaistre. Der er allerede gjort fem Prøver paa det, men uventede Hindringer have endnu forhalet Opførelsen.

Det er klart, at Lyrikerens Gemyt og Digterens Phantasi løber af med Journalistens Sukommelse, naar Hr. Edouard Meyer kaster Blikket tilbage paa sin Løbane, og at alle disse morsomme Phantasier om „Indflydelse“ ved Hove, ere lagte an paa at skaffe hans Person en indbildt Vigtighed i „Verdensstaden.“ Læserne ville finde, at Hr. Edouard Meyer hæbner sig grumt paa sine Landsmænd for den Spot, han har døiet „endog i sit eget Vindue.“

14-00000

The first of these is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference. This is
 due to the fact that the Government
 has been unable to secure the necessary
 funds to carry out its policy of non-
 interference. This is due to the fact
 that the Government has been unable
 to secure the necessary funds to carry
 out its policy of non-interference.

